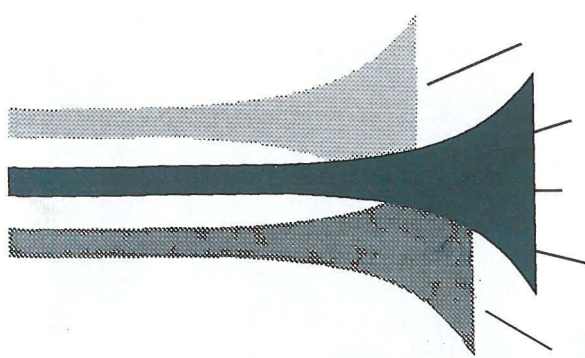

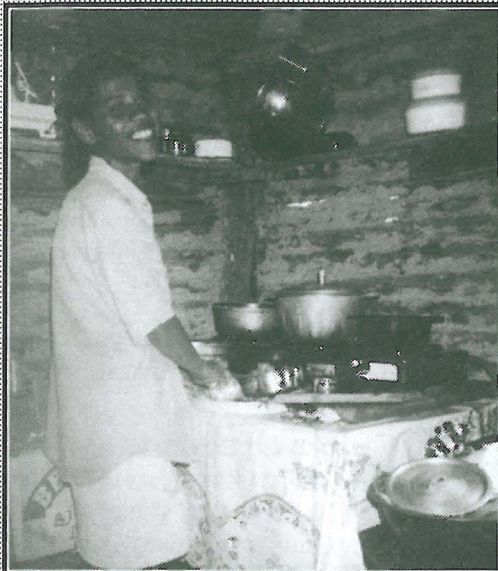

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 5 • 1998 • Årg 39 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

SANDRA -
den unga modern som
förlorade sitt hem i
cyklonen George:
*-Jag ropade till Jesus, för
han överger inte sina barn!*

Sid 16-19

BIBELORDET startade yttrandefrihetsdebatt
på bokmässan i Göteborg

Sid 2-3

-Dom skulle inte få finnas!

STINA FRIDOLFSSON

Så barbariska känslor utlöste BMC:s monter på bokmässan i Göteborg hos en barnboks-författare, som satt i montern bredvid och besvärades av maranata-skrifterna.

Så var det åter dags för bokmässan i Göteborg. För tredje gången packade BMC Förlag (Bällsta MediaCenter, Maranataförsamlingens litteratur- och kassetmission) samman tidningar, traktatskrifter, böcker och evangeliska tal- och musikkassetter för att möta människorna som drogs till det uppmärksammade kulturevenemanget som går av stapeln varje höst. Denna gång var det med en speciell glädje och speciell bävan vi åkte.

Senaste halvåret har varit en kraftig utmaning för maranatabudskapet. Vi har ordnat möten på ort efter ort, och Arne Imsen har låtit annonsera ämnet "Varför tiger kristenheten med budskapet om Jesu tillkommelse?".

Den obscena och blasfemiska utställningen "Ecce Homo" som just nu triumferar på sin missionsresa i stad efter stad, har tvingat oss att agera. KD:s hållning när det gäller de ofödda barnens rätt kräver också väckelse-folkets reaktioner, liksom Kriststödsutredningens betänkande "I god tro", där "nyandliga rörelser" och deras barnuppfostran utsätts för alarmerande granskning.

Under bibelskolan i oktober har Arne Imsen med profetisk skärpa pekat på feminismens förödande inverkan på familje- och samhällsliv. Därför blev det naturligt att lyfta fram tre aktuella

Församlingens unga evangelister i ivrig aktivitet vid BMC:s monter, som av somliga upplevdes alldeles för stor...

och angelägna frågor: **Säger Bibeln något om aga – abort – homosexualitet?**

Våra ivriga frontkämpar skrev ner frågorna på stora banderoller, och hittade några bibelord som svar. (Aga Hebr. 12:5-6, Ordsp. 13:24 och 19:18, Abort Ps. 139:15-16, Jes. 49:1,15, Homosexualitet, Rom 1:26-28,)

Förtruppen åkte från Stockholm till Göteborg tisdag natt, och sedan tidigt på onsdag morgon började de göra iordning montern. De målade väg-garna med en dämpad, grön färgton, och klistrade upp de laddade bibel-texterna. På fotona från mässan ser vi något av resultatet.

På borden lades tre olika foldrar – *Apropå Ecce Homo i Domkyrkan. Apropå KD och Ja till Livet. Apropå Krisstödsutredningen.* Dessutom Midnattsropet och Arne Imsens böcker.

Lagom till bokmässan hann vi få fram en ny upplaga av den aktuella boken *Kärleksfull Aga eller Kränkande Misshandel*, som gavs ut första gången 1991.

Konfrontation

Omedelbart efter öppnandet hettade det till vid BMC:s monter. Den hade ett väldigt strategiskt läge, alldeles intill "barnens torg", vilket väckte många irritationer hos dem som skulle sälja barnböcker och leksaker, och inte ville att föräldrarna som gick dit med sina barn skulle behöva bli nervösa av att läsa bibelord om aga på väggen intill.

-Hur kan de få stå här! hördes indignerade kommentarer. Någon konstaterade med motvillig beundran:

-Att ni vågar ta upp just de här tre kontroversiella frågorna – på en och samma gång!

TV:s Aktuellt kom på söndagen till BMC:s monter för att intervjua Arne Imsen, författaren till skrifterna som - förutom bibelorden på väggen - väckte sådan uppståndelse.

Men där stod församlingens skolorungdomar tillsammans med pensionärer och andra evangelister, oförtrutet engagerade i att dela ut foldrar med varning för vår tids destruktiva relationer och målsättning – allt mera sodomslikt.

Det mesta var skrivet för mer än tio år sedan, men vi konstaterar att de med profetisk klarsyn redan bekräftats och därför är ännu aktuella nu.

Andra dagen kom mässgeneralen, ditjagad av en uppbragt pöbel. Nu var det dags att kasta ut dessa irriterande domedagsprofeter, menade man. Men mässchefen bad att få se vårt material, tog med sig den förargliga boken och foldrarna, och försvann. Senare på eftermiddagen, efter att ha talat med Arne Imsen i telefon och ögnat genom skrifterna, kom han tillbaka:

-Jag har läst igenom vad ni sprider, och jag har beslutat att inte stoppa er. Inte för att jag håller med er i vad ni sysslar med, men blir det problem, så tar jag smällen!

Och uppenbarligen fick han sätta in sin pondus för att Maranata skulle få vara kvar. Journalister fotograferade den anstötliga montern, ställde frågor, några försökte fånga upp de yngsta skolbarnen för att locka dem till uttalanden.

En kvällstidning skrek med stora rubriker ut: "De vill att du slår dina barn". Och så en jättebild från montern, där alla bibeltexterna klart kunde läsas. Och i en annan bild poserar en kvinnlig präst framför montern, och deklarerar att Maranatarörelsen förvränger det kristna budskapet: "De sprider hat och diskriminerar människor".

Rikets största morgontidning reagerade över att "Maranata lät barn ivra för aga".

En av våra unga evangelister, *Paulus Eliasson, 17*, satte stort värde på att just dessa frågor togs upp.

-Jag blev tvungen att själv forska i Bibeln och få klarhet. Det är ju mycket viktiga frågor. Och han fortsätter berätta:

-Feministerna var ofta mycket aggressiva över våra skrifter. Många ville inte förstå. När man samtalade med människor och förklarade vad de frågade om, ställde de samma frågor igen. Man fick en känsla att det var för att de inte hade några argument. And-

ra kom och var upprörda över vad de trodde vi stod för, men när vi samtalade en stund, kom de underfund med att vi egentligen hade samma värderingar!

Sista mässtdagen kom Arne Imsen dit. Han skulle medverka i församlingens väckelsemöte på kvällen, och Radio Maranata passade på att göra en intervju med honom i mässmontern. Men olika media, som ihärdigt frågat efter aga-bokens författare för ett uttalande, kom också för att få intervju och göra reportage.

"Han slåss för rätten att slå barn", var en rubrik följande dag, där ordleken tydligen var viktigare än saklig information. Men det är klart, när Arne Imsen deklarerade att feminismen var demokratins värsta fiende, kunde man knappt vänta någon barmhärtighet från en kvinnlig journalist i karriären...

En monter som märktes

Vi kunde konstatera att tusentals traktater och tidningar och övriga skrifter delades ut under bokmässan. Det var många utbud. Hela veckan talades det i timmar på de flesta radio- och TV-kanaler om nya böcker och olika aktiviteter på hundratals olika monter i bokmässan.

Men den monter som fortfarande ger eko för sina skrifter, är BMC. En indignerad granne i montern bredvid, barnboksförfattaren Viveca Lärn, uttryckte i TV sin avsky mot Maranata, vars budskap är diskriminerande och kärlekslöst: "De skulle inte få finnas!"

Nästa år är temat för bokmässan -

BIBELN! BMC, som under de tillfällen vi varit representerade där inte aktualiserat något annat än just bibeltexter, har bokat dubbelt så stor plats som i fjol. I en radiointervju med mässgeneralen frågade reportern honom om han ämnade släppa in Maranata igen. Han förklarade salomoniskt att han kanske i alla fall inte ska placera dem bredvid barnens torg nästa gång...

Rädda Barnen gick ett par dagar efter bokmässan ut med ett pressmeddelande: "Maranata kränker barns rättigheter", vilket resulterade i att Arne Imsen inbjöds tillsammans med Rädda Barnens ordförande till ett morgonprogram i TV, där han under några minuter fick utveckla vad begreppet aga innebär i skapelsen och hemmen.

Till och med tidningen Dagen gjorde en artikel om stormen som uppstått omkring Maranata i samband med bokmässan. Arne Imsen kom till tals för att bemöta Rädda Barnens hetsiga attack och klargöra vad som föranlett honom till att skriva om den numera så impopulära agan.

-Det är absolut nödvändigt för samhällets fortsatta bestånd att återerövra föräldraauktoriteten, sa Arne Imsen till Dagen.

Helt uppenbart har vi just nu ett tillfälle att aktualisera vad Guds Ord säger i just dessa frågor som människor brottas med och lider under på grund av kyrkornas otydliga undervisning. Måtte vi förstå vårt tillfälle att ropa ut **SÅ SÄGER HERREN!**

Samma vecka som BMC:s monter i bokmässan väckte upprörda känslor för sina skrifter om aga, kom den multinationella tidningen "Sindbad", som går ut i 30.000 ex till de mest invandratäta områdena i Stockholm. Där uttryckte ett reportage hur föräldrar är förtvivlade därför att de genom

agalagen förlorar sina barn.

En ung invandarmamma berättade hur hennes åttaårige son hotar med att ringa polisen, om han inte får som han vill. Barnen får i skolan höra vilka "rättigheter" de har. Vi kan ana vilka problem det skapar.

ARNE IMSEN

Prisgiven mänsklighet

Apropå Ecce Homo-utställningen i domkyrkan

De bibliska texterna ger fullgoda och helt kategoriska besked om homosexualiteten. De är helt avvisande i Gamla Testamentets skrifter och modifieras eller nyanseras inte på någon punkt eller på något ställe i Nya Testamentets. I det avseendet tycks råda fullständig enhet bland bibelläsare och uttolkare. Den bibliska linjen är helt obruten i sin entydiga förkastelsedom. Det bekräftas på olika sätt av skilda författare från vitt skilda tidsepoker och sammanhang.

Överambitiösa ansatser att underkänna bibeltexternas relevans till aktuella förhållanden är emellertid vanliga. Dessa vanligtvis akademiskt formulerade konklusioner avgränsar med en viss finess hela problemkomplexet till att uteslutande gälla rituell homosexualitet för kulten. Då blir de intensiva utgjtelserna mot enkönad sexualism i kristendomens urkund mera begripliga och deras allmängiltighet påtagligt reducerade.

Den deklasseringen rubbar förmodligen avsiktligt bibelns auktoritet såsom tidlös domare över liv, norm- och idealbildningen i alla medmänskliga relationer, och neutraliserar dess korrigering inflytande till ett exklusivt minimum bortom all verklighet.

Det är emellertid inte bara kristendomen som måste suspenderas för att koppla och sanktionera en så nygamal hednisk exploatering av erotiken. Det är samtidigt ett strupgrepp på skapelsens egen ordning, ett livshotande sabotage mot den gudagivna institution som är ämnad vara människans borg i tiden, gestaltad genom samvaron med mor, far och barn och auktoriserad som suverän familj i den un-

Denna artikel publicerades i Midnattsropet vid den tidpunkt då antidiskrimineringslagen lanse- rades i vårt samhälle. Den har nödvändigtvis ett högt tonläge, men har ingen ambition att hetsa mot någon minoritet.

Dess ärende är att peka på och varna för fenomen och företeelser, som nu och då i historien trätt fram som familj- och samhällsomstörtande krafter, som den kristna församlingen ensam kan bekämpa och näpsa med bibelcentrerad förkunnelse och andlig myndighet.

Knappt femton år har gått sedan antidiskrimineringslagen antogs av vår riksdag. Tiden har inte stått stilla. Den som vill se, upptäcker ganska snart att denna analys har blivit historiskt verifierad och är mer aktuell än någonsin tidigare, utan att formuleras om eller förtydligas med något tillägg.

Verifierad bland annat av den blasfemiska Ecce Homo-utställningen i domkyrkan och att repri- sen nu publiceras - med risk för samhällseliga repressalier.

derbara skapelsesbildningen:

Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: "varen fruktsamma och förök er och uppfyllen jorden och lägg er under er".

Den elementära förutsättningen för

att ett äktenskap skall kunna etableras är alltid att det finns mänskliga individer av olika kön, som i kärlek och trohet förenar sig med varandra i den klart uttalade avsikten att förbli varandra trogna under alla livets förhållanden till dess döden skiljer dem åt.

"Därför skall en man överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött. Vad Gud har sammanfogat får icke någon människa åtskilja".

Så ges äkta makar gudomlig besegling över sitt förbund och får föräldraskapet som naturlig och efterlängtd påföljd, och barnen föds in i den när- gemenskap, som är familjen utan medicinska manipulationer och social juridik med krångliga och svårtolkade adoptionsregler.

Den homosexuella rörelsens krav på legalitet, kräver omvälvande ingrepp i hela lagstiftningen, som helt skamlöst ges legitimitet i trotsiga protester mot påstått förtryck och förföljelse för likaberättigande och fundamental rättvisa. Samhället måste naturligtvis agera på ett eller annat sätt inför denna alltmer militant formulerade utmaning med pretentiösa krav på att företräda hundratusentals medborgares intressen.

De flesta har accepterat ett homosexuellt beteende, utan att fördenskull äga en genomarbetad livsåskådning eller några etiska normer eller politiska ambitioner. De är helt enkelt medala exponenter utan ideologisk förankring, exploaterade av en skrupelfri, maktgalen ledarmaffia, vars hemlighållna privata intentioner kolliderar med alla officiella proklamationer och program.

Då samhället, såsom i vårt land och i övriga skandinaviska länder, låter den lagstiftande församlingen bli transportkompani för sådana familjeupplösande krav och väljer att sektorera dessa symptomatiska yttringar till demokratiska utslag av en aktiv opinion i den övriga pluralismen, har det blottat sin urusla beredskap för att med adekvata åtgärder möta en mental och moralisk samhällsfientlig smitta.

Skulle denna hämningslösa rörelse genom samhällets undfallenhet eller missriktade stöd verkligen uppnå sina förmåta och högt uppsatta ekonomiska, sociala, politiska och religiösa mål, skulle den genom sin egen inneboende självdestruktion snabbt befria också alla sina egna anhängare från allt normalt och mänskligt samliv och förbränna all hämmande skam till fri framfart för den renodlade egoismens alla dominanta vilddjur.

En och annan är deprimerad över den anpassningshysteri olika inslag och programpunkter gav prov på vid en generalmönstring av homosexuella demonstranter, men jäsningsproceduren är igång och kommer med ondskans egen inneboende dynamik och logik att utlösa de upplöpp vars förlängning är upplösning och sammanbrott. Men då är det inte strukturerna utan människorna som går i fördärvet. Det fördärv den fallna människan själv manat fram ur sin avgrundslika inre värld.

Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåser de krafter vilka torpederar familjen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation - homosexualiteten själv, med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas, utan den

måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar med sina tydliga signaler det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta skarorna injiceras mod och stolthet för att övervinna sin blötaktighet och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring hör med som känd metod för det brännmärkta systemet, kamp för sina falska frihetsideal, komponerade av förgångelsens, förförelsens och förtappelsens falska profeter.

Homosexualiteten är i alla former och på alla stadier "förnedrande lidelse" och helt oförenligt med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda i sin organiserade slutfas en tydlig markör om ett obotligt demoraliserat och förlorat samhälle.

Därför måste homosexualiteten bekämpas och inte uppmuntras i sina organiserade stormanlopp mot skyddsmurar, som avgränsar det naturliga från det perversa och bevarar egenart och originalitet i profilerade könskategorier. Men homosexualiteten måste bekämpas för den sociala miljöns och familjens samt individens egen skull.

Detta är inte på något vis kärlekslöshet, hot eller förtryck. Lika litet som kampen mot narkomani, alkoholism, pyromani, kleptomani, nymfomani, pedofili, nekrofil, zoofili och annat elände är inhuman kamp mot medmänniskor, som av en eller annan anledning hamnat och fastnat i träsket.

En mycket diffus gudsbild: Du får inte brännmärka spriten, för då hatar och fördömer du samtidigt alkoholisten... Men Gud har gjort klart för oss att Herren Jesus Kristus hatar intensivt och gudomligt. Han hatar orättfärdighet och älskar rättfärdighet. Och därför har Gud, hans Gud smort honom med glädjens olja mer än sina medbröder!

Det är första ledet i ett evangeliskt

erbjudande till omvändelse och sann befrielse från de perversiteter egenmäktiga experter nu genom vetenskap, magi och sakrament i stället söker förtrolla till hedervärd moral och normskapande attityder, en befrielse ifrån skuldmedvetenhet för att kunna ostört hänge sig åt synden.

Det prästerskap som förvaltar den kristna trons element för sådana syften, har oåterkalleligt passerat kristendomens utstakade gränser och stadigt placerat sig, sin tjänst och teologi på hedniskt territorium med moderna styggelser utan jämförelse i mänsklighetens hela historia.

Och den kyrka, som blir moderssköte för dessa generationer och fraktioner, är en babylonisk sköka med etablerad status, värd allt det förakt skrymteri och hyckleri kan provocera hos alla kristna med rent uppsåt och ofördärvt sinne.

Kristenhetens fjantaktiga svar på den homosexuella rörelsens anstormning är Sodoms- och Gomorralikt till övertydlighet. Med dess moraliska stöd blir propagandavinsterna för ständigt nya inbrytningar i nya skikt väsentliga, och då pastorer, präster och biskopar i missriktat nit står beredda att invitera de demonstrerande skarorna till nattvardsbordet i sin kyrka provoceras den nödvändiga djärvheten fram hos de vankelmodiga skarorna.

Dessa har givetvis inte någon tanke eller håg för andebedomning och kan givetvis inte urskilja olika andliga digniteter för att sedan fatta de dolda sammanhangen och placera det nattvardsbord till vilket de bjudits i sitt rätta sammanhang, uppbyret av Herren i en maktsfär, kodifierad med det avslöjande symbolvärdet sex, sex, sex.

Officianterna förvaltar sakramenten på kristenhetens uppdrag och sträcker sig i sin iver och opportunism långt utanför den apostoliska kristendomens direktiv och mönsterbild. Detta prästerskap förtjänar för detta sitt

Forts nästa sida

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida på internet: maranata.just.nu

ANSVARIG UTGIVARE

Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,

Arne Björkman, Mikael Eliasson

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1998

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Berno Widén

Forts från föreg. sida

maktfullkomliga svek och förräderi allt det förakt och allt det hat kärleken till Gud och människan genom Jesus Kristus förmår åstadkomma.

Så bekräftar då skökoreligiositeten åter sitt avskyvärda uppsåt att genom sina styggelser fördärva hela mänskligheten på jorden. Med bröd och vin, böner och psalmer öppnar detta fallna prästerskap den avgrund, som de med liv och ämbete borde stänga.

Så drar de över hela nationen obeskrivliga lidanden av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar närbesläktade det syndrom som nu i virrvarr och skräck plockar en och en av deras dödsdömda nattvardsgäster ur blasfemiska gudstjänst- och livsformer i veritabla rövarnästen.

Det är en kristen förkunnarens plikt att basunera ut varningssignaler till alla människor med någon homosexuell

böjelse, att först och främst för sin egen och därefter för nästans skull förbli anonym och bearbeta sina svåra personliga problem och lyten långt utanför kretsen av de förkladda vildjur, som opererar inom den organiserade homosexuella rörelsens hank och stör.

Till alla kristna bör det sägas med eftertrycklig klarhet att inte ens den allra sämsta församlingsgemenskap någonsin kan bli sämre än den personlighetsupplösande kontakt och gemenskap primitiva eller kultiverade, kommersiellt inriktade eller ideellt verkamma klubbar och homosexgetton erbjuder.

De homosexuella, i medfödda eller tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga självförakt. De är såsom alla andra syndare, vilka inte försternas i degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldbetyngda och ång-

estladdade samvete. Det är en förföljelse, som ingen antidiskrimineringslag rår på.

En sådan lag är egentligen inte ett skydd för någon homosexuell, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande profet-röster. Denna lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket med skuld känsla eller amputerat samvete.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Guds Lamm på Golgata kors. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många. Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet! Du är efterlyst och väntad av kärlekens Gud! ■

Apropå...

Ledarartikeln "Prisgiven mänsklighet" delades ut som särtryck på bokmässan i Göteborg, liksom vid Ecce Homo-utställningen i Jönköping. Denna utställning gör en "missionsresa" och ställer ut i olika städer, kyrkor eller kulturhus som öppnar för den.

Nog vore det värdefullt om alla som besöker denna blasfemiska utställning kunde få denna traktat?

De två övriga foldrarna handlar om "Kärleksfull aga", respektive "Ett ramaskri i tiden" (abort), och har lika angeläget och aktuellt budskap. De tar alltså upp tre lagar, som stiftats inom den senaste tjugoårsperioden; Agalagen, Abortlagen och Antidiskrimineringslagens tillägg för att skydda homosexuellt samliv.

Tre farliga, antikristliga modelagar, som är till stort fördärv för familj och samhälle.

Vill du vara med och sprida budskapet om vad bibeln säger om homosexualitet, abort och aga, sänder vi gärna så många du önskar av dessa tre foldrar.

Vi tar endast ut portokostnader. Ring, faxa eller skriv till:

Bällsta MediaCenter
Box 201 34, 161 02 Bromma
Tel: 08-98 56 83, fax: 08-98 21 39
E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

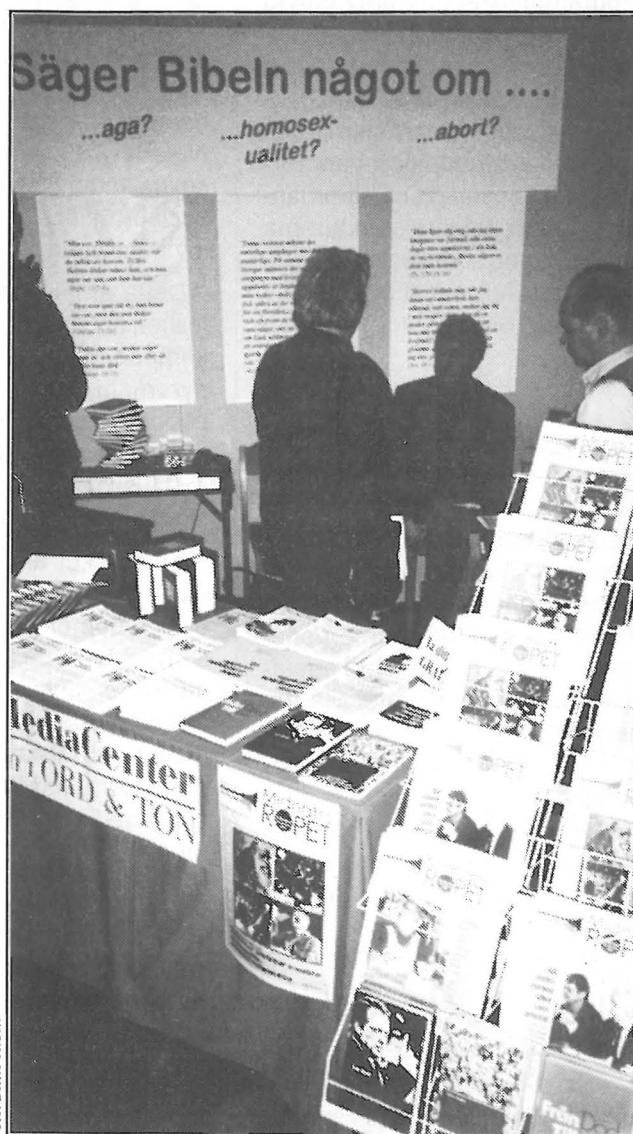
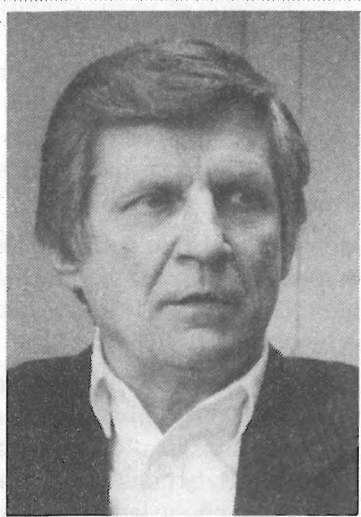

Foto: Bernt Widen

David Wilkerson

"En stjärna är utbränd"

1984 gjorde den brittiske journalisten och författaren *Dan Wooding* en intervju med David Wilkerson för ett kristet magasin i USA.

Den kände förkunnarens kriser och kamp för att vara en sann Herrens tjänare, hans upplevelser och ställningstaganden gentemot den etablerade kristenheten kan möjligen vara till väckelse och hjälp för det sena nittiotalets kristenhet.

NYLIGEN HÖLL DAVID WILKERSON en predikan vid "The Ministerial Enrichment Conference" i Springfield. Han gjorde då upp med den lagiska förkunnelse han menade sig ha hängett sig åt i många år.

-Man kan inte predika om försoning om den inte har sin upprinnelse i uppenbarelsen av Guds härlighet, hans kärlek, barmhärtighet, nåd och förlåtelse. Man kan rasa vilt mot synden och bryta ner folk med skuldkänslor och skam, men det kommer att vara som att hålla vatten i ett sår; det läker inte. Om jag har lärt något i min herdetjänst är det att jag kan inte använda käppen för att såra folk, innan jag har sett Hans härlighet, säger Wilkerson idag.

-Nu ser jag hur mycket Han älskar sina tjänare, hur stor glädje Han finner i oss även när vi strävar. Jag förkunnade evangeliet i många år, men kände Gud endast som en befallande gud. Jag dundrade om lagen från predikstolar i hela Amerika, men vill inte ta tillbaka vad jag sa, förklarade David Wilkerson, bland annat.

Med denna öppna bekännelse från den välkände förkunnaren, som ständigt vågar pröva sig och sin förkunnelse, blir det ännu intressantare att läsa om hur han upplevde sin svåra kris 1983.

DAVID WILKERSON VET ALLT om framgångens ljuva doft – modell Amerika. En bästsäljare, *The Cross and the Switchblade* (Korset och stiletten), initierade predikantens berömmelse. Boken gav en dramatisk och gripande redogörelse för Wilkersons första ansträngningar att nå och rehabilitera gatugång i New York under sent femtiotal och tidigt sextiotal. Den skrevs tillsammans med John och Elizabeth Sherrill. Den har sålts i mer än 16 miljoner exemplar och översatts till 42 språk.

Sedan följde en filmversion där Pat Boone porträtterade predikanten som leder gängledaren Nicky Cruz, spelad av Erik Estrada, till Herren. Publiciteten gjorde att Wilkersons namn och tidiga församling, Teen Challenge, var på allas läppar i evangeliska kretsar.

I början av sjuttiotalet gav Wilkerson ut boken *The Vision*, (Synen) en varning om händelser som skulle utspela sig på jorden inom en nära framtid. Boken möttes med mycken skepsis och uppståndelse, vilket gjorde författaren än mer välkänd. Under tiden turnerade Wilkerson runtom i världen, åstadkom rubriker och anordnade möten i de största mötessalar som fanns att få tag på.

1983 GJORDE WILKERSON en av de mest radikala vändningarna i sitt liv. Han vände sin roll som en så kallad kristen superstjärna ryggen. Han ledde inte längre några korstågsliknande kampanjer och han tog ledigt ett år från sin fullspäckade almanacka. Predikanten ville ägna tid åt bön, så att Gud kunde, som han sa, "klä av honom" och ge honom "en ny gudsuppenbarelse".

På nästa uppslag följer den intervju som han gav för att förklara sitt uppbrott, som chockerade kristenheten. Han påpekar bland annat att man numera knappt talar om Jesu andra tillkommelse. I nästa nummer kommer MR att spegla detta faktum - och några av dess konsekvenser.

Rubriken över denna intervju var "A star is burned" (En stjärna är utbränd). MR-medarbetaren Hasse Tegnér gjorde översättningen.

Stå upp, min älskade, du min sköna, och kom hitut." Höga Visan 2:10. Wilkerson använder det ordet till att förklara sitt beslut att fly bort ifrån den religiösa verksamhetens virvlar och återvända till Jesu fötter.

-Du förstår, Gud kan inte bygga någonting förrän han har brutit ner allt som har pågått i årtal, förklarar predikanten.

-Han hade så mycket att riva ner i mig – och han är fortfarande inne i denna process. Men nu känner jag att han börjar bygga på denna frid som han har givit mig – denna starka förtröstan på hans kärlek och totala förtröstan på försoningsverket.

Wilkerson talar väldigt mjukt och väljer sina ord med största omsorg. Han uttrycker sin nuvarande syn på sin egen roll och på den kristna scenen i Amerika i dag. Hans ord må chockera, såra och utmana många människor med olika kallelser i livet, man kan emellertid inte tvivla på hans uppriktighet.

Följande intervju ägde rum på Wilkersons expedition i Texas:

Vad upplever du som det huvudsakliga problemet i nutidens kristna församlingar?

Det är förbluffande att se hur människor är helt uppslukade av AKTIVITETER i dag. Jag vet att det finns människor som beklagar att jag har tagit ett sabbatsår. De säger att jag gömmer mig och att jag borde vara ute och evangelisera. De inser inte att vi inte i första hand är kallade att evangelisera. Det är ju det som är problemet.

Församlingarna har blivit aktiviteter-nas eller verksamhetens församlingar. Det handlar bara om aktiviteter, aktiviteter - men det finns ingen gemenskap, inget inbördes samband. Det händer aldrig att man sitter med Kristus i himmelska boningar. Folk frågar sig hela tiden: "Gud, vad kan jag göra för dig i dag?" Människor inser aldrig att Guds mål är att vinna hela MIG, snarare än att jag vinner hela VÄRLDEN FÖR HONOM.

Kan Gud undvara en kristen ledare ett helt år? Hur blir det med alla sjä-

lar som kommer att dö under det året och gå förlorade?

Gud har alltid avskilt människor i syfte att skickliggöra dem. Han gömde undan Moses i fyrtio år. Och han förberedde folket likaväl som Moses. Han håller tillbaka människor. Han gömmer till och med undan dem. Vad kan vara fel med att vara instängd med Gud och lära sig mer om honom? Jag tror att varje kristen ledare bör stänga igen butiken emellanåt, avskilja sig och vara ensam med Gud.

När du är en kristen ledare bör du se till ditt hjärta och låta Gud visa dig vad du misslyckas med att se. Undvik applåderna och avglorifiera dig själv. Vi måste förminska så att han kan förstöras.

Om du verkligen predikar evangelium i enlighet med Guds eget Ord, så kommer du att bli mindre och mindre framträdande och Kristus blir i stället mer och mer förhålligad. Herren tillåter aldrig någon annan att glänsa, att ha företräde framför honom.

Jag vill inte längre ha någonting att göra med det företag som blivit – aktiviteterna, det rastlösa vansinnet. Jag vill bara uppleva Honom. Jag vill att han skall få förhålliga sig själv i mig så att människor säger att de ser Kristus i mig, inte att de betraktar mig som en stor predikant.

-Guds mål är att vinna hela MIG, snarare än att jag vinner hela VÄRLDEN FÖR HONOM.

Hur kan en församling överleva utan sin ledare, sin centralgestalt?

Mannen i centrum måste befinna sig på en himmelsk nivå, vara instängd med Gud. Eftersom jag har gjort detta anser jag mig kunna uträtta mer. Nu när jag hungriga människor, inte en massa pastorer. Om utarbetade och överansträngda ledare inte stänger igen butiken ett tag, så finns det risk för att Gud gör det åt dem genom något drastiskt, som ett nervöst sammanbrott. Han får dig dit han vill.

Hur är det med de ekonomiska medel som krävs för att driva en församling? Varifrån kommer de?

Jag har funderat på finansieringen av vårt arbete. Vi stöder missionärer, gatuarbete och Teen Challenge i Europa och överallt. Vi ger cirka en miljon dollar årligen till missionen. Jag har ofta funderat på varifrån pengarna skall komma.

Men när jag lydde Gud kom det in mer pengar, utan att vi hade några möten. Gud har förstärkt vår budget och bevisat sin trofasthet.

Har du lagt märke till att varje ledande evangelist i Amerika i dag måste ha en egen högskola? Varför? Därför att det framhäver hans namn. Har du hört talas om någon ledande evangelist som kallar sin högskola för Herrens Jesu Kristi Högskola? Vem döper de i själva verket sin högskola efter? Naturligtvis efter sig själva.

Jag kan säga till vilken evangelist som helst: "Du kan välja högskolan. Du kan välja det rikstäckande televisionspastoratet. Men jag väljer uppenbarelsen." Får jag bara Kristi kunskap, så är jag beredd. Därför att det är i kunskapen som makten finns.

Men till vilken jordisk nytta är en kristen ledare som drar sig tillbaka för att leva en klosterlik tillvaro?

Idén om att en människa inte bör vara för andlig för att kunna vara till jordiskt nytta kläcktes av någon som inte förstått någonting om Gud. Det finns helt enkelt inte något sådant som att vara för andlig för att kunna vara till nytta här på jorden.

Jag tror att den människa som tar sin position i den andliga världen på allvar och avskiljer sig från världen lär sig att förstå Guds syften, för att han är i, sitter i, Guds råd. Han kan då träda fram och säga saker som kommer från Gud, och det han säger kommer ut som det klaraste vittnesbörd som Gud har på jorden. Jag är inte d., men jag vill komma dit – ett klart vittnesbörd i hans befriande makt.

Broder Anderus, vars open-door-församling når ut till den lidande kyrkan världen över, säger att de lidande troende kan lära oss mycket. Vad säger du om det?

Jag tror att vi behöver ett lidandets dop i den amerikanska kyrkan. Med det samma. Särskilt i vår amerikanska

kultur. Jag ser att det är på väg.

Jag tror att en sant troende, bedjande person, som kommer till Amerika från ett land där Gud verkligen är i rörelse – där det är offer och lidande och Gud har blivit ärad i detta – blir bestört över vad han får se och höra här.

Vad menar du med det?

Helt enkelt att vi har skapat ett amerikanskt evangelium med en amerikansk helyllejesus som är väldigt välbärgad, älskar sport och är en vinnare. Så långt från verkligheten!

Vår helylle-jesus är en kulturell vaktpost. Jag tror att det har blivit så för att vi skäms över vårt välstånd och överflöd, och därför blivit tvungna att skapa ett evangelium för att rättfärdiga det.

Vad anser du om amerikansk religiös etermedia - särskilt kristen television?

De borde bomma igen den! Stäng av kamerorna! Befria alla dessa människor från den press som vi har utsatt dem för! De borde bli avklädda sina heroiska ämbetsskrudar, all sin ära och föras avsides från alla strålkastare. Sedan skulle de gå tillbaka till berget och brytas ner inför Gud. Låt sedan Gud föra dem tillbaka i tjänst, såsom han önskar. I en renad form. Allt har blivit kött, helt och hållet kött.

Vad anser du om kvaliteten på undervisningen i den kristna televisionen?

Hur kan en människa föra sina lärjungar längre än han själv har kommit? Hur kan han föra dem till en från världen avskild ställning om han inte har uppnått denna ställning själv? Jag tror att djupet på vår teologi i Amerika är ungefär en halv decimeter. Det har inte ens nått tårna, än mindre knäna.

-Den man bör respekteras som har en kvarts miljon människor i kyrkan och predikar helighet så starkt att han slutar med det gideonitiska fåtalet som är berett att bryta ner starka fästen.

Om vi inriktar oss på att få människor in i badbassängen så är det en sak, om vi satsar på att få dem ut i strömmen för att simma, så är det någonting helt annat. Vi har en gigantisk bassäng här i Amerika – och alla plaskar omkring i en halv decimeter vatten.

Jag tror också att vi tänker alldeles för mycket i termer av numerär. Det är något av det mest avskyvärda i kyrkan i dag. Ledare frågar: "Hur många blev frälsta? Hur många själar rymmer din kyrka? Hur stor är din lokal? Hur många TV- och radiostationer samarbetar du med?" Jag tycker att det är både dumt och larvigt. Vi förlorar kriget på det området på grund av det.

Den som borde berömmas är den som börjar med en kvarts miljon människor i kyrkan och predikar helighet och gudsfruktan så starkt att han slutar med det gideonitiska fåtalet som är berett att bryta ner starka fästen.

Jag vill inte längre vara delaktig i ett system som kryllar av religiösa divorer. Jag har dragit mig tillbaka från det. Jag bryr mig inte om ifall jag aldrig står på en plattform i ett samfund igen. För tiden kommer då jag predikar detta – och då kanske de inte vill ha mig.

-Man kan inte predika hälsa och välstånd och samtidigt i sitt hjärta vänta Jesu Kristi omedelbara återkomst.

Jag kommer aldrig mer att tillåta någon att applådera mina möten. Jag tycker att det är larvigt och det bedrövar den helige Ande. När en national-evangelist går upp på plattformen får han en stående ovation – och den helige Ande försvinner ut genom bakdörren. Det är köttet, köttet rakt igenom. Vi har blivit en generation av köttets tillbedjare.

Jag känner att vi är väldigt långt ifrån att förstå Anden och urskilja vad som är kött. Vi har inte bara utvecklat en pingst i kris, utan vi har också skapat en sinnlig pingst.

Med det vill jag inte ha sagt att Kristi sanna kropp ligger i ruiner. Den sanna kroppen är intakt. Kristi sanna kropp håller på att sammanfogas, varje levande byggsten läggs på plats –

med Kristus som hörnstenen.

Jag tror att Gud håller på att göra upp med individualismen och föra fram sin kropp, Kristi sanna kropp, där alla är ett med varandra.

Vad har du för syn på den karismatiska rörelsen?

Jag tror att den karismatiska rörelsen måste dö, för Tabernaklets högtid kommer. En enorm helighetens väckelse föregår Herrens återkomst. Observera att pingstens högtid inte var den sista högtiden. Det är Tabernaklets högtid – och vi är på väg in i den nu.

Helighet är nyckelbudskapet, men man kan inte predika helighet utan Kristi fullhet.

Den karismatiska rörelsen kommer att bli renad. Det är för att förbereda bruden. Anden och bruden säger "Kom". I den karismatiska rörelsen finns en lovsångens ande, men litet av anden "Kom, Herre Jesus, kom".

Det kommer att bli en återgång till en absolut förväntan på hans återkomst – en hunger och törst. Om man väntar på den, så kommer man att bli totalt frigjord från materialismen. Man kan inte predika hälsa och välstånd och samtidigt i sitt hjärta vänta Jesu Kristi omedelbara återkomst.

En människa på "himmelska nivåer" lever i denna förbidan. Och Anden inom honom präglar honom som en del av den brud som säger till Herren "Kom, Herre Jesus".

När jag var pojke i pingströrelsens ungdom, så fanns det ropet. Man blev frälst, uppfylld av helig Ande och började säga "Kom snart, Herre Jesus". Vi längtade efter honom.

I dag vore det helt förskräckligt. Det skulle föra oss bort från våra Cadillac och Mercedes – och våra underbara församlingsämbeten.

Finns det någonting du ångrar med avseende på att du dragit dig tillbaka?

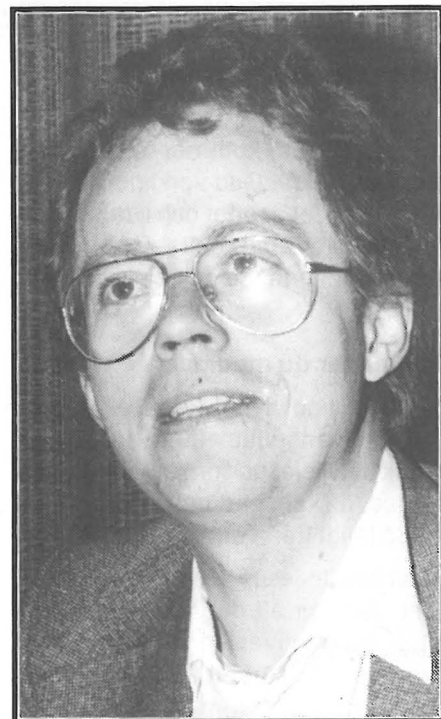
Jag tackar Gud all min vakna tid för att han hjälper mig bort från den centrifugalkraft som pressar ner verksamheter och pastorer.

Ursprungligen publicerad i april 1984 i CCM magazine, copyright 1984 CCM Communications. Återgiven med tillstånd. För information om prenumeration av CCM, ring 800/333-9643

Snaran

över jordens inbyggare

Kan det vara så att den verkliga faran inte är själva snaran, den kan vi ju enligt Jesu Ord förbereda oss inför, utan fastmer frestelsen att acceptera en påbjuden ogudaktig lösning, en ny världsordning, som kommer att kräva att alla medborgare låter registrera sig med ett märke på "högra handen eller pannan"?

FRED ÖRTEGREN

I Lukas 21 kan vi läsa om hur Jesus redogör för förhållanden som skall råda i tiden före hans återkomst. Här var det speciellt ett uttryck som jag nyligen lade märke till, nämligen "snaran" som vi i vers 35 kan läsa om, att den skall "komma över hela jordens inbyggare". Av sammanhanget framgår det att den här globala prövningen skall drabba "jordens inbyggare" strax före Jesu återkomst och att de troende då bör vara förberedda som vi kan läsa i den föregående versen:

"Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt." (Luk. 21:34)

Och i den efterföljande versen uppmanas vi ytterligare:

"Men vaken alltfjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen." (Luk. 21:36)

Min uppfattning är att Jesus även i sändebrevet till Filadelfia talar om samma globala prövning:

"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall och jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund, som skall komma över hela världen för att sätta jordens inbyggare på prov." (Upp. 3:10)

Den vakne bibelläsaren lägger också märke till att denna vers berör händelser i nära samband med Jesu återkomst. I den efterföljande versen påminner ju Jesus: *"Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona."* (Upp. 3:11)

Nu frågar sig nog både en och annan, vad denna globala "snara", eller "prövningens stund" som Jesus varnar för är för slags händelse. Vi lever ju i en tid när mycket av profetordet gått och går i uppfyllelse.

Fikonträdet i Luk. 21:29 knoppas och sommaren är nära, dvs Israel har kommit tillbaks till sitt land och kommer snart att styras av sin rättmätige Konung, men ännu återstår födslovärkar innan *"världen föds på nytt, då när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron"*. (Matt. 19:28)

Det måste nog vara så att denna mycket speciella prövning, denna snara, nu ligger mycket nära i tiden! Men kan vi identifiera den? Det är väl tydligt för de flesta att mänskligheten idag står inför många globala hot. Vart och ett av dem skulle nog kunna benämnas en snara.

När jag nu speciellt vill rikta uppmärksamheten på ett av de hot som vi står inför vill jag därför inte slå fast att vi just häri har den snara som Jesus talade om, även om det nog mycket väl kan vara så, och i varje fall tycks de svårigheter som vi nu kan förvänta oss, vara av den arten att vi

bör vara beredda att möta dem med "upplyfta huvuden" (Luk. 21:28), och i övrigt vara precis så förberedda som Jesus uppmanar oss att vara inför vad som ska *"komma som en snara över hela jordens alla inbyggare."*

Den snara, eller prövning som jag tänker på, kommer att drabba oss kring millennieskiftet till följd av att många av våra datorsystem och digitaliserade utrustningar inte klarar av datumövergången från år 1999 till år 2000. Det här låter kanske som ett tämligen trivialt problem, men det kan om man lyssnar till den expertis som borde veta leda till en global katastrof med havererade kärnkraftverk, robotar som avfyras mot förprogrammerade mål, ett ekonomiskt globalt penningssystem som totalhavererar mm.

Millenniebomben

En bok med titeln *Milleniebomben* som är skriven av två brittiska journalister *Simon Reeve* och *Colin McGhee* med datorteknologiskt expertiskunnande, visar på vilka skrämmande följder som vår oförmåga att förbereda våra datorsystem inför det nya årtusendet kan komma att medföra. Precis vad som kommer att inträffa då 'millenniebomben' exploderar verkar omöjligt att förutse men att det blir stora svårigheter synes ofrånkomligt.

Boken 'Millenniebomben' har ett förord skrivet av den förre chefen för datainspektionen och generaldirektören vid Post- och telestyrelsen Jan Freese. Freese understryker hur allvarligt problemet är, samtidigt som han påpekar att vi kan drabbas av

"En försmak av effekterna redan den 1 januari 1999. Det är nämligen så att begrepp som 00 och 99 använts i IT-systemen för att markera felkodning m m."

Så här dramatiskt inleds boken 'Millenniebomben':

"Millennieskiftet år 2000 utgör, fast det inte erkänts öppet förrän nyligen och alltför många inte känner till det, ett ytterst allvarligt hot mot vårt digitaliserade samhälle. Nedräkningen har börjat mot en teknisk och ekonomisk katastrof av oerhörda mått om inte forskare och tekniker kan vrida datorernas klockor rätt igen."

Så här lyder några av bokens kapitelrubriker: *Bomben armeras, Vår tid är ute, Väck politikerna, Militärt fälttåg, Man kan inte äta mikrochips, Risken för sabotage, Eurokaos inträde, Finns det tid?, Härds mälta.*

Med följande möjliga scenario presenteras problemet på bokens baksida.

"Klockan tickar förbi midnatt på nyårs-afton 1999 och över hela landet firas år 2000. Då slocknar ljuset. Nyårsfirare fastnar i datastyrda hissar när systemen kraschar. Kraftverk stängs av. För-svarssystem som styr kärnvapen-robotar fungerar inte som de ska.

Detta blir bara början. Nästa morgon ligger världen i kaos: Bankomaterna matar inte ut pengar; stormmarknader måste stänga, då kassaapparater strejkar; dataskärmar på världens aktiebör-

ser slocknar och trafikljus får spader.

Science fiction? Långt ifrån, vilket myndigheternas talesmän numera erkänner. Journalisterna Simeon Reeve och Colin McGhee visar att allt som är beroende av en dator alltså nästan allting kan bära på en allvarlig defekt. Den finns inuti de flesta datorsystem: En enkel oförmåga att hantera detta nya datum. I *Millenniebomben* förklaras varför hundratals företag i hemlighet arbetar dygnet runt för att eliminera felet och ändå finns det inte tillräckligt många experter i världen för att hinna avvärja en kris. Författarna belyser de misstag som tillät att felet så länge förblev dolt. De hävdar att tillverkarna sålt defekt teknologi till oss och nu inte vill medge detta. Slutsatsen är att samhället blivit alltför beroende av datorer och därför nu är i fara."

Men nog kan våra duktiga experter rätta till ett så trivialt fel tänker säkert många. Tyvärr, man är för sent ute enligt 'Millenniebombens' författare, som berättar att efter det att en grupp av de mest kunniga experter som under mer än tre års tid arbetat med problemet kommit till slutsatsen att

"samhället måste förbereda sig, inte för att undvika en dator kollaps, utan för att handskas med konsekvenserna av en krasch som nu är oundviklig."

Sopas frågan under mattan?

Om problemet nu är av den omfattning som det framställs i 'Millenniebomben' frågar man sig, hur har detta uppmärksamats här i Sverige, och det var just vad en av den svenska datorbranschens ledande tidskrifter *Computer Sweden* gjorde den 2/9 inför valet i stort uppslagna artiklar.

Politikerna anklagades där av AnnMarie Nilsson, vd på IT-företagen för att "sopa IT-branschens viktigaste fråga under mattan", nämligen, "Problemet med omställningen inför år 2000 som är den fråga som IT-branschen saknar mest i årets valdebatt." Hon menade också att "Det är cyniskt att politikerna väljer att stoppa undan 2000-frågan till efter valet. Här finns en tidspress som inte går att ignorera."

Hon fortsatte:

"Överallt i landet kommer larmrapporter om år 2000. Experter varnar för att folk tar ut pengar från bankkonton och säljer aktier. Regeringen måste förstå folks oro och inse att bara ett kraftfullt ledarskap och tydliga åtgärder kan råda bot på den.

Om inget görs finns risk för ekonomisk turbulens.

Företag kommer att gå i konkurs och dra med sig andra företag i fallet. Då går börsen ner som helhet. En ekonomisk kris kan vara ett faktum."

Den verkställande direktören fick medhåll från Industriförbundets IT-expert *Bo Ahnegård* som menade att regeringen velar och ansåg att:

"Det är underligt att politikerna duckar för en av de mest påtagliga utmaningar som man står inför. Det leder till ytterligare tre månaders försening för att ta itu med problemet. Då kan det vara för sent".

En som inte sparat på krutet för att informera om problemet är Jan Freese f d chef för Datainspektionen. I en debattartikel i Svenska Dagbladet, 5 maj 1998 skrev han:

"När jag ser alla motstridiga åtgärder och uttalanden från ansvariga blir jag övertygad om att inte någon i regeringskansliet riktigt fattat innebörden av vad vi står inför" artikeln i övrigt är ett nödrop från en som ropat tidigare utan att man lyssnat.

Under delrubriken "Nu är det för sent" skrev han:

"Nyligen deltog Peter de Jager i en konferens i Stockholm. Han är kanske den som kämpat längst för att förmå ansvariga att just ta sitt ansvar. Hans inlägg i debatten kan sammanfattas i att det nu är sent. Det är omöjligt att alla går i mål. Det har länge varit nödvändigt att prioritera.

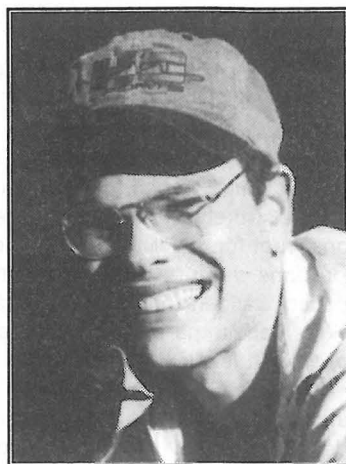
Den ansedde chefsekonomen Edward Yardeni, Deutsche Morgan Grenfell, höll ett anförande den 7 april inför Bank for International Settlements och sa: "Det

Annons med erbjudande om hjälp att lösa problem i samband med millennieskiftet, som i dagarna finns att läsa i de flesta dagstidningar.

Forts sid 29

Kära broder och syster, jag vill ställa en fråga till dig och mig; vad var det egentligen som utspelade sig på denna lövhyddohögtid? Är det något som vi bör känna till?

HASSE TEGNÉR

Nu hände någonting mycket märkligt och anmärkningsvärt; Jesus ändrade sig. Han bestämde sig för att göra tvärtemot vad han så tydligt hade deklarerat att han skulle göra. Han gav sig iväg! Kom han på andra tankar? Bestämde han sig för att följa brödernas förrådiska rekommendationer? Fick han kontraorder ifrån höjden? Hans tid var ju ännu icke fullbordad... Var det inte så?

Vad var det som hände på den korta tid som förflöt från det att hans bröder gav sig iväg till dess att han bestämde sig för att göra detsamma? Vi får inga besked. Det heter helt lakoniskt: "...då gick också han ditupp..."

Resten av versen är lika märklig. Här möter vi ett överraskande och utan tvekan dråpligt skeende. Det heter att

-Lövhyddohögtiden?

Kära broder och syster, det finns ett drama, eller rättare sagt ett synnerligen dramatiskt händelseförlopp, beskrivet i Johannes evangeliums sjunde kapitel. Det börjar med att Jesus, som så många gånger, vandrade omkring. Vid det här tillfället i Galiléen, Judéen undvek han eftersom judarna där stod efter att döda honom. Det är inget nytt för oss; för dem hade han blivit en allvarlig stötsten. Hans person, karisma, lära och gärningar. Allt sammans.

Det är i den korta, andra versen som de ord står skrivna som liksom bygger upp en säregen spänning, som antyder något allvarligt, avgörande och ödesdigert. "Men judarnas lövhyddohögtid var nu nära." Längre än så är inte den versen. Det är det lilla ordet "men" som tillför sammanhanget en dramatisk dimension. Det andas kanske inte hot, men i alla fall fara. Det började dra ihop sig. Ja, naturligtvis till lövhyddohögtid, men även till något mer. En sammandrabbning? En kraftmätning? En mer eller mindre oundviklig uppgörelse?

JESUS TALADE MED sina bröder om högtiden, vi får veta att de med hjälp av en bakslug argumentation uppmanade honom att lämna tryggheten i Galiléen och ge sig iväg till Judéen

för att delta i den. Att blotta sig, helt enkelt. De trodde nämligen inte på honom. Inte ens de.

Efter att ha undervisat dem om en andlig verklighet som de inte kunde eller ville se så gav han dem klartecken att gå upp till festen. För dem var det lägligt, men inte för honom. "...jag är icke stadd på väg upp till denna högtid..." Med andra ord: "Lövhyddohögtiden? Jag tänker inte gå dit." Man kan nästan höra hur den milda rösten får en annan ton när han uttalar orden: "...denna högtid..." Hade han ingen känsla för den judiska folkfesten, den traditionsrika gudstjänsten, den religiösa kraftsamlingen? Var han föraktfull? Nej, men kategoriskt avvisande.

HAN TÄNKTE INTE GÅ DIT. Det var ju klara besked. Och varför inte det? Hade han ingenting där att göra? Var det ett sammanhang utanför hans gudomliga gåmning? Var det fel forum? Var det för att han fruktade för sitt liv? Var tiden ännu inte inne för en definitiv sammandrabbning mellan två oförenliga storheter; mellan det väl konsoliderade lärosystemet och den enfaldiga tron med dess spröda, trevande, nästan skälvande uttryck? Det var inget av de skälen. Eller alla. Han gav svaret själv. "...ty min tid är ännu icke fullbordad."

han inte gick ditupp öppet, utan likasom i hemlighet. Vad skall det betyda? Vad hade Jesus för motiv för detta? Antingen är man väl anonym eller offentlig. Jesus skulle aldrig leka en katt och råttalek med de religiösa. Syftet var ett annat.

Ja, mycket talades om honom på högtiden, i tysthet. Folk var rädda för judarna; man talade inte om sina sympatier och antpatier till höger och vänster, bara till människor som man visste att man kunde lita på vågade man säga sitt hjärtas mening. Det fanns säkert väldigt många åsikter om honom, förmodligen lika många som det fanns människor där, men de fördelade sig på två ståndpunkter. För och emot. "Han är rättsinnig..." "Han är en villolärare..." Intresset ljuger inte; han hade blivit konferensens centralgestalt även om han inte hade gått dit.

Han hörde nog tisslandet och tasslandet. Men ännu mer förnam han det i atmosfären. Det verkar inte som om han blev igenkänd eller uppmärksammas, för det frågades efter var han var... Men när redan halva högtiden var förliden, då hände något igen; då ville han inte längre vara likasom i hemlighet; då trädde han in i helgedomen och undervisade! Tiden var alltså mogen för det. Men vad hade han gjort under första halvan av högtiden?

Han hade ju varit där.

Han var väl medveten om vad som sades och viskades och ryktades om honom på konferensen när han trädde fram inför åhörarskarorna. I det läget var det sannolikt klokt att välja sina ord med största omsorg, att vara lite pedagogisk och diplomatisk. Smidig, helt enkelt. Kompromissvillig.

JUDARNA FÖRUNDRADE SIG. De var förmodligen inte alls oberörda eller opåverkade av hans undervisning. De ställde sig frågan varifrån han hade fått sin lärdom. Lärdom? Det erkännandet gav de honom i alla fall. Men de frågade inte vem som hade undervisat honom, utan de konstaterade att han inte hade fått någon undervisning. Slöt de sig till det för att de kände till

Man måste ju konstatera att han inte på någon punkt är på samma våglängd som fariséerna. Var går skiljelinjen? En avgrundsdyb klyfta öppnar sig mellan två typer av tro, mellan två typer av andlighet, mellan två typer av högtids- och gudstjänstfirande.

Det Jesus senare sade var inte heller ägnat att lugna ner känslorna. Han sade något som förmodligen är något av det värsta som man kan säga till religiösa människor. "Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom." Både ordet "rätt" och ordet "dom" är ord som rimligtvis måste associeras med begreppet lag.

Hade inte dessa människor lagen? De kände skrifterna och höll buden. "...utan dömen en rätt dom." Var de inte i stånd till det? Var de inte kapa-

att han är Messias? När skall de utdöma det straff som lagen föreskriver för hädelse?"

Sedan kommer judendomens ideologiska paradnummer: "Dock, denne känna vi, och vi veta, varifrån han är; men när Messias kommer, känner ingen, varifrån han är." Det är ju en programförklaring så god som någon. "Javäl, I känner mig, och I veten varifrån jag är. Likväl har jag icke kommit av mig själv, men han som har sänt mig är en som verkligen har myndighet att sända, han som I icke känner. Men jag känner honom, ty från honom är jag kommen, och han har sänt mig." Det är också en mäktig proklamation. Verklighetsbeskrivning eller verklighetsförfalskning?

Märker ni hur känslorna svallar och

Jag tänker inte gå dit!

hans bakgrund eller för att undervisningen var så annorlunda, för judisk teologisk tradition så väsensfrämmande? Han hade lärdom, men han hade inte fått någon undervisning. Hur hängde det ihop?

Jesus gav svar på tal genom att börja med att säga att hans lära inte var hans, utan dens som hade sänt honom, och genom att sluta med att fråga varför de stod efter att döda honom. Däremellan ifrågasatte han i skarpa, utmanande vändningar deras sannfärdighet och rättfärdighet. Han blev beskyldd för att vara besatt av en ond ande och fick motfrågan vem det var som stod efter att döda honom. Så där fortsatte det.

VAD ÄR DET SOM HÄNDER på den traditionstyngda lövhyddohögtiden? Är sådana meningsutbyten riktigt värddiga? Är den typen av hetsig munhuggning något som judar och andliga människor skall ägna sig åt? Har konferensen börjat spåra ur? Varför utmanar Jesus de rådande värderingarna, det förhärskande systemet, det religiöst-kulturella etablissemanget? Varför presenterar han nya och revolutionerande problemformuleringar, och med vilken rätt? Varför använder han inte det andliga övertag han har till något positivt?

bla till det? Var det inte just det som de var kapabla till – att döma? Skenet och det rätta... Kan det finnas något som är skenbart rätt, något som måste analyseras, definieras, kritiseras och prövas, som måste genomskådas, uppenbaras och avslöjas? Jesus insåg givetvis att han gjorde sig omöjlig. Inte bara delvis och för en tid, utan totalt och för alltid.

"Konstigt att han får springa omkring här ostört och så split... Har han till och med fått ledarna att mjukna? Har de verkligen blivit förvissade om

Där stod han och ropade, han, stötestenen, medan lövhyddohögtidens deltagare bröt upp en efter en.

hur positionerna är helt fastlåsta? Hans karisma provocerar de religiösa betonghäckarna så att de blir alldeles högröda i ansiktet. Nu finns ingen återvändo. Männen rynkar pannorna, höjer ögonbrynen och skakar på sina huvuden. En del höjer ett anklagande pekfinger. Men ingen rör honom.

DE FLESTA RELIGIONER har inbyggt i själva sitt väsen någon sorts halleluja; loven Herren. Den Gud som har makt att skapa och makt att förgöra förtjänar det eviga lovet. Judarna lovade Herren, men när Herren uppenbarade sig genom sin Son, medlare och Messias upphörde lovet. Jesus konstaterade att de inte kände honom som hade sänt honom. Kände inte jordens mest religiösa folk Herren? Vad var det då för en Herre de lovade? Och vad var det för ett lov? Jesus talade i ett annat sammanhang, som är helt fruktansvärt, om vem de egentligen hade till sin fader.

Hur uppfattade Jesus lövhyddohögtiden? Och hur uppfattade lövhyddohögtiden Jesus? Det vet vi. Anatemat var utslungat. Golgatavandringen hade i praktiken redan påbörjats.

I de följande verserna talade Jesus om sitt lidande, sitt förhärskande och sitt uppstigande till himmelen. De kun-

Forts sid 27

Foto: Mikael Eliasson

Du är bjuden på bröllop!

ARNE IMSEN UNDERVISAR

Bröllopfesten på hemmaplan var för en av de inbjudna viktigare än den konungliga festen, som var en statsangelägenhet. Det blev en intressekollision mellan det privata och rikets angelägenheter.

Jag ska påminna om något som angår oss alla: *Jesus kommer!* I texten om konungasonens bröllop börjar skildringen med inbjudan som gick ut. Konungen skickade sina tjänare för att inbjuda till bröllop. Det var inget vanligt bondbröllop. Det var en statsangelägenhet. Men alla som får en inbjudan har ju rätt och makt att tacka ja eller avvisa den.

Det som sedan hände, var att samtliga kategorier hade förhinder. När konungen kallade till högtid och fest, hade samtliga förhinder! Det var ingen upprorisk skara som ville avsätta konungen och få annat styre. Men de menade sig ha fullt legala skäl att avfärda inbjudan.

Den ene hade köpt en åker. Det var helt i sin ordning att den som köpt dessa nya arealer besiktigade dem och slog vakt om det han lagt ut betydande resurser för att förvärva. Det var så rätt som det kunde bli. Det var inte så att han ville starta en revolution och markera sitt missnöje mot konungen och det han representerade.

Den andre hade köpt oxar. Han hade investerat för att förädla landet.

Därmed var han lojal mot konungen och folket. Det var mycket progressivt tänkande. Detta var inga dissidenter som tackade nej till inbjudan. Tvärt om, det var lojala medborgare som säkerligen älskade fosterlandet och dynastin. Ändock såg det ut att gå fullständigt snett. I ett avgörande ögonblick avslöjades tendenser och attityder som egentligen inte var kända.

Man kan förstå att när Jesus kommer så avslöjas ett och annat man inte sett förr. Sådant som finns av självförverkligande.

Du har fått en högst personlig inbjudan. Det är himmelrikets konungliga angelägenheter när konungen själv inbjudit dig till fest. Du måste fatta ditt beslut, och beslutet du fattar kommer att avslöja dig i ett bestämt ögonblick. Det kommer att avslöjas vad som egentligen är sanning om din lojalitet och om ditt sätt att prioritera. I vilken grad gudsríkets angelägenheter verkligen behärskar, styr och präglar ditt liv.

Vad hade den tredje gjort? Han hade gift sig. Det var ju inget onaturligt att gifta sig. Men hans bröllop kolliderade med konungens. Hans fest på hemmaplan var viktigare än den konungliga festen för riket.

Det blev en intressekollision mellan det privata och rikets angelägenheter.

Många förefaller vara så lojala och solidariska, de ställer upp. Men i ett speciellt psykologiskt ögonblick avslöjar de den inre verkligheten.

Måtte Herren Jesus Kristus, som rannsakar våra hjärtan riktigt ordent-

ligt genomsöka oss, så att vi kommer fram till en ärlig bekännelse, så att vi när vi säger att Jesus kommer snart, menar det ända ner i djupet av vårt innersta.

Det blir då så djupt och allvarligt så att vi säger det med en helig känsla: Jesus kommer! Det är inte bara en slogan, en appell eller paroll. Risker är stor att trots att vi är med i skaran på vandring för att möta brudgummen, så blir vi kvar.

Hopen blev reducerad med 50%. Det fanns ett element som var så väsensfrämmande, att brudgummen inte kunde acceptera det. Det var *skrymteriet*. När hela hopen var befriad från skrymteriet, står det, var skaran reducerad med femtio procent. Då står det, «*de som voro redo, de gick in*».

Må vi rannsaka våra hjärtan. Är vi anfrätta eller dominerade av skrymtaktigt beteende? När vi säger något är det kanske lögnaktigt för att vi inte känner vad det innebär. Talet om Jesus tillkommelse kan också bli en slogan. En appell. Ett effektsökeri.

De som var redo gick in. Är det inte allvarligt nog för att pröva sig inför den undervisning Jesus här ger.

Kvalitetsanspråk och sanningens lidelse

Det står om Johannes Döparen att han väl inte gjorde några tecken, men allt det han sa var sant. Låt oss kasta om den där meningen, så ser vi problemets karaktär: Tänk om han hade gjort tecken, men det han sa inte varit sanning?

Här har vi själva grundproblemet. Och det var hans samtids stora problem. Den falska profetian som hade manifestationer och tillsynes bekräftelser. Vad ska man göra när människor fastnar för tecken och under, men inte har kvalitetsanspråk eller sanningslidelse?

Jag har lyssnat på valtalen i radio. Vilken samling! Nog är det väl enormt att höra hur kvalificerat man kan ljuga! Som om du och jag hade jätteproblem som består i att vi behöver lägre skatter och höjda barnbidrag. Det är ju lögn! Vad vi behöver, är frid med Gud! Ja, men ska politiker syssla med sådant? Bara frågan är ju fräck. Vad ska de syssla med annars?

Låt oss tacka Jesus för att han inte lurar någon. Han ger oss inte en massa tecken, och sedan ljuger. Han ger oss inte tecken för att imponera, duper, förföra eller bedra oss. Han talar sanning, så att vi kan bli fria, lösta och upprättade. Det är inte under och tecken vi behöver egentligen, vi behöver sanningens ord så att vi kan komma loss.

Människor jagar tecken och under runt om vår jord. Sker det inte tecken på ena stället, så sker det väl på det andra. Tecken och under som ska bekräfta det falska budskapet. Lögnen. Alla dessa profeter som går ut och lovar oss bättre tider. De lovar oss välfärd. då framtiden klart och tydligt är utskissad i Guds eget Ord. Vad vi kan vänta oss är ofärd.

Problemet är inte att det regnar eld och svavel därför att Gud är vred och vill hämnas över gensträviga människor. Det verkligt stora problemet är

att Gud prisger, slutar tala och går till andra.

Medan vi talar om tecken och under och påstår att vi sett det ena eller andra och lyssnar på den falska förkunnelsen och anpassar oss till den, så stelnar vi i vår falska religiositet. Under tiden drar sig den helige Ande tillbaka och prisger individer och nationer. Det är detta vi upplever nu. Faran är inte eld och svavel från höjden. Faran är att Gud prisger oss. Upphör att tala och går till andra folk, till andra skaror. Gud kommer inte att vända sig till en kristenhet som vänt honom ryggen. Det kommer till en punkt då han bestämmer sig för att flytta ljusstaken.

Församlandet i tiden

Det finns inte någon tid före vår, som på några timmar fått höra ett så genomträngande budskap om framtida händelser och Jesu tillkommelse, som du och jag fått höra under de senaste dygnet? Kan profetian gå tydligare i uppfyllelse? Jesu ord om människosläktets och generationens situation, då han ska bli förkastad av detta släkte, sedan skall änden komma. Det är där vi är. *Förkastelsen*.

Titta i öst, titta i väst. Vad är det som sker? Se Irak, Saddam Hussein och Kadhafi i Libyen.

Den oerhörda uppsamling som sker. Det är inte en vanlig folksamling. Det är en rörelse i andevärlden. Furstar och väldigheter. Församlande i överensstämmelse med Ordet.

På samma sätt, parallellt med detta församlande bland hednahoparna

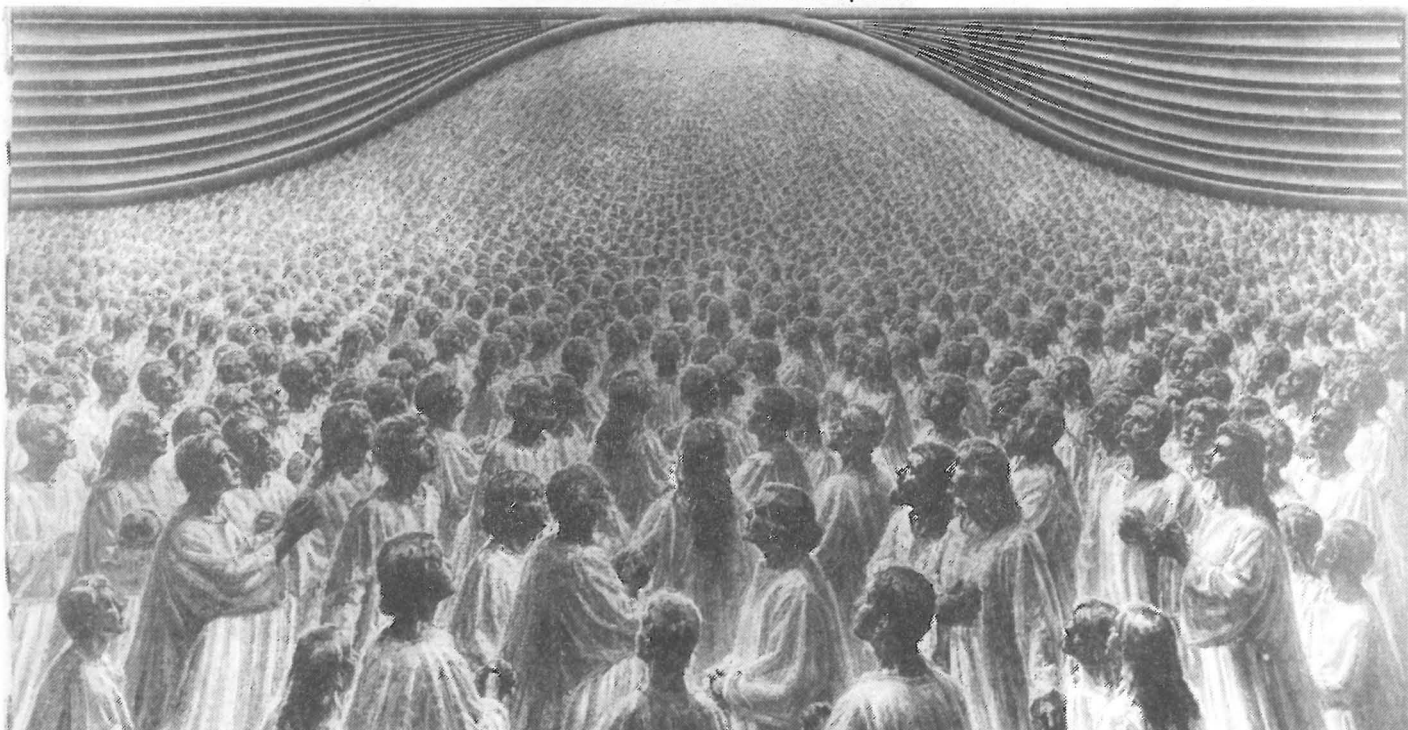
i mänskligheten, så församlas sig Guds folk. Mänskligheten för att ta emot Antikrist, Jesu Kristi församling för att ta emot Herren Jesus Kristus. Judarna församlas sig till sitt land. Allt går med matematisk precision, därför Gud har inte tappat kontrollen.

När vi säger att Jesus kommer, så gäller det inte en liten idiotisk skara här och där på jorden. Det gäller hela mänskligheten. Kommer inte Herren Jesus snart, så överlever ingen. Men han har redan sagt att den här tiden skall förkortas för de utvaldas skull. Han kommer att visa sig som den triumferande och träda fram som konung.

Därför välkomnar vi inbjudan, vi vill komma till bröllopet. Vi är inte så självupptagna och söker inte vårt eget så att vi i förmäthenhet talar stora ord och visar fräcka attityder. Men vi böjer oss djupt inför dig och säger: Tack, Jesus, för kallelsen ovanifrån!

Rapporterna säger och basunerar ut att Jesus kommer. Dessutom har vi det överbevisande och övertygande tecknet i vårt eget väsen, där vår egen ande säger: *Brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!* Vi söker inte tecknen, vi söker Ordet. När han kommer, så är det inte ett överraskningsmoment, utan avslutningen på en förberedelse. Fullbordan av hans löfte. Amen.

-Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinnande och rent." Det fina linnet är de heligas rättfärdighet. (Upp 19:7-8)

Det var Sandra som, chockad och gråtande, i telefonsamtal från Dominikanska Republiken berättade om hur hon med sin lille son på armen kämpade sig de tio mil till församlingshemmet i Santo Domingo.

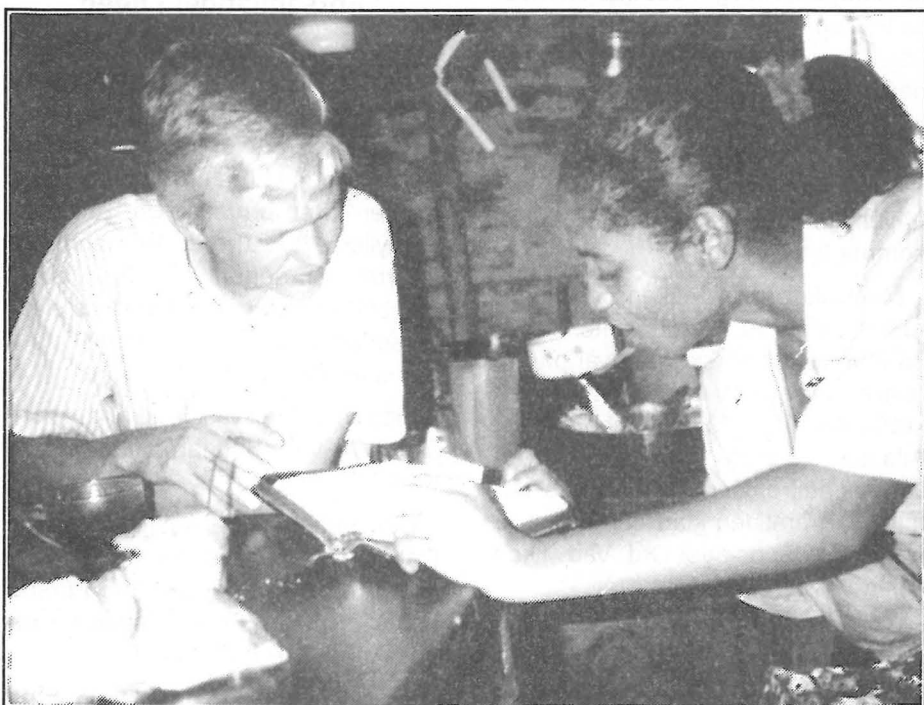
Hon, som så många andra, drabbades mycket svårt av den fruktansvärda cyklonen George, som nyligen härjade i hela Karibien och stora delar av USA. Eftersom Maranataförsamlingen haft missionsarbete i Dominikanska Republiken under snart tjugo år, har vi naturligtvis engagerat oss på ett speciellt sätt.

1980, året efter cyklonen David, inleddes missionsarbetet. Då bodde man fortfarande i katastrofförläggningar, skolor, och stora skjul. Fortfarande, arton år efter den cyklonen, har många ännu inte kunnat få ordentlig bostad.

Och nu kom cyklonen George, med samma fruktansvärda härjningar över i stort sett samma områden.

Radio Maranata fick kontakt med våra syskon i Santo Domingo ett par dagar efter katastrofen, och här låter vi rapporten som förmedlades över lokalradion med Arne Imsen som programledare, gå vidare till våra läsare.

-Allt jag lärt mig i församlingen kom jag ihåg då cyklonen kom!

Sandra läser Bibeln tillsammans med Berno Widén i hemmet som bara några månader senare förstördes av cyklonen George.

Helt naturligt vill vi ta upp katastrofen som drabbat Dominikanska Republiken, där vi haft missionsarbete i många år.

Dominikanska Republiken och intilliggande områden utsattes för cyklonen Georges härjningar. Det här är inget ovanligt, utan en mycket tragisk repris av naturkatastrofer som med en viss periodicitet drar fram över dessa områden. Cykloner, orkaner och stormar har ofta åstadkommit fruktansvärda tragedier.

Naturligtvis undrar man ibland hur, vad och varför - vad ska hända härnäst. Man frågar sig dessutom vad det beror på att just såna här platser,

länder och delar av länder är så oerhört oförberedda. Man har en känsla av att den väntade naturkatastrofen borde förberedas på ett annat sätt. Så sker inte.

Det är möjligt att den katolske kardinalen har rätt då han uttalar sin kritik mot regeringen som måste anses ha ett visst ansvar på grund av underlåtenhet att informera och förbereda.

Vi har vänner, syskon som tillhör maranatafamiljen. Därför har vi följt denna katastrof med speciellt intresse genom radio, tv, internet och direkt i telefonförbindelser i den mån det varit möjligt för att få färsk information om vad som skett. När vi nu fått en

helhetsbild måste vi konstatera att det är något av det värsta som hänt det området.

Det kan till och med tänkas vara på det sättet att vi i I-länderna har vår del av skulden. Genom våra åtgärder framkallas reaktioner i naturen så att vi bidrar till klimatförändringar som inte vi själva drabbas av, men andra. Det känns naturligtvis fruktansvärt att vi har del i en sådan skuld.

Dominikanska Republiken är ett land med väldiga **klasskillnader** och stor fattigdom, fastän landet egentligen äger enorma rikedomar. Det är inget fattigt land, men har väldigt många fattiga medborgare, eftersom ett försvinnande litet fåtal äger det mesta. Den stora majoriteten äger nästan ingenting.

Enligt statistiken så har landet 7,2 miljoner innevånare. I huvudstaden med förorter bor omkring tre miljoner. Sista decenniet har det varit en befolkningsexplosion i landet. Befolkningen har ökat från omkring fem miljoner till sju de senaste åren. Största delen lever på existensminimum, eller under den. Det finns en uppgift att två procent av landets befolkning äger nittio procent av landets tillgångar. Det visar ju hur orättvis fördelningen är och är kanske en förklaring till den enorma misären.

Analfabetismen är hög. Vi har ju själva varit där och alfabetiserat under lång tid. Behovet är stort, för väldigt många både barn och vuxna kan inte läsa.

Statistiken är ofta friserad, och eftersom det är lag på skolgång heter det att alla ska få lära sig läsa och skriva, men egentligen finns många analfabeter.

Vissa uppslagsböcker har en uppgift på 18 procent, men den siffran kan inte stämma, det märker vi utifrån våra egna erfarenheter i landet.

Till detta kommer en enorm **arbetslöshet**. Man måste fråga sig vad människorna egentligen lever av. Vad har de för förutsättningar att försörja ganska stora familjer i ett samhälle där det inte är billigt för en vanlig dominikan att leva.

Rapport från katastrofområdet

Katastrofen som nu gått över landet har på ett alldeles speciellt sätt och med en förödande styrka drabbat sto-

ra delar av befolkningen. Framför allt platser och områden där fattiga människor bor har varit oerhört illa utsatta i katastrofen.

Det är egentligen alltid ganska typiskt när dessa stora katastrofer drar fram. Turismen har inte lidit just någon skada. De stora turistkomplexen har klarat sig. Däremot finns byar där förstörelsen varit helt enorm. Hela byar ligger under vatten och husen är raserade.

Man räknar med att minst 280.000 är drabbade på olika sätt. Dels har många förlorat sina hem som sköljts bort. Många har plåttak på sina hus, och de har ryckts bort. Många fattiga bor i sk «kartonghus». Deras hem är totalt utplånade. Sedan finns andra som är drabbade genom att deras relativt hyggliga bostäder har översvämmats.

Andra drabbas på grund av att det inte går få tag i dricksvatten. Och det är ju en fruktansvärd situation, att inte ha dricksvatten. Hela elnätet slogs ut och ledningar förstördes. Kommunikationerna är skadade, eftersom många broar spolats bort. Det finns områden i landet man idag inte har någon kommunikation med. Det finns ingen telefon och inga vägar dit, eftersom broarna raserats och platserna är omgivna av vatten. De är helt isolerade.

En biskop som vädjade om akut hjälp till ett område, vädjade att man skulle skicka en helikopter med livsmedel och vatten. Bristen på vatten har lett till att svåra epidemier brutit ut. Diarréer, ögonsjukdomar.

Den ögonsjukdom de hemsökta nu speciellt drabbats av har med förekomst vatten att göra. Den förekommer då och då i landet, eftersom det är ett tropiskt land, och man vistas i damm och smuts. Denna sjukdom har också vi drabbats av då vi varit där. Men nu har var och varannan människa drabbats genom att smutsigt vatten sköljt över dom i samband med orkanen.

Hur bildas en cyklon? Kan man förutse något om när den uppstår, vilken väg den tar och vad den får för konsekvenser, så att man kan förbereda sig?

-Det här har ju i långa tider varit forskarnas stora problem. Man försöker förutse klimatförändringar och väderlekar, men man lyckas inte. I Dominikanska Republiken var det denna

gång samma problem. Man hade en uppfattning om vilken väg orkanen skulle ta, men så vek den av och kom en annan väg.

Vi hörde i nyhetsrapporterna också här ett tag att man beredde sig för orkanen, men det blåstes nästan faran över, för orkanen skulle dra norr om ön. Men så ändrade den riktning och gick istället rakt in på östra sidan av Dominikanska Republiken och in över huvudstaden. Den drabbade väldigt hårt, speciellt södra delen av landet. Vi har ju vänner därnere som idag sitter utan hus med sina familjer. De är mycket svårt drabbade.

Vår missionsläkare **Doris Díaz** har fått en helt övermänsklig uppgift, för läkarna blir på ett speciellt sätt mobiliserade i hjälparbetet.

Hon skildrade situationen mycket hjärtskärande i den telefonintervju vi hade med henne ett par dagar efter katastrofen.

Maranataförsamlingen i Stockholm överförde redan måndagen efter katastrofen de offer som under helgen togs upp för Santo Domingo. Doris kunde då knappt prata i telefon, för hon var förkyld och fick viska fram det hon skulle säga. Men hon betonade att i denna landsomfattande katastrof måste vi göra allt för att hjälpa folket. Nu låter vi **Doris** komma till tals:

Foto: Mikael Eliasson

- Vi är nästan vanmäktiga, men Gud ger kraft. I Hans namn måste vi hjälpa varandra.

-Det var något helt fruktansvärt. Man hade annonserat att cyklonen skulle komma över norra delen av ön, men så ändrade den riktning och kom österifrån. Orkanens öga gick rakt över huvudstaden. Det var fasansfullt. Den tog med sig träd och hus, alla elektriska ledningar. Och det var oerhört mycket vatten som forsade fram. Hela sydkusten är som en nedtrampad väg.

-Många ville inte lämna sina hus när varningarna kom, för de var rädda för tjuvar. De väntade till sista stund, för att skydda sina materiella tillgångar. Ändå kom ju vattenfloden och tog med sig husen. Alla hus nära floderna för-

forts nästa sida

ALLT JAG LÄRT MIG...

Forts fr. föreg. sida

stördes. Ja, de försvann. Ingenting finns kvar. Många människor omkom.

-Många broar förstördes, så det går inte färdas mellan orterna som förbundits med dem.

Civiltörsvaret har rapporterat drygt 200 döda, men många människor är fortfarande försvunna, så vi vet inte hur många som omkommit.

I Dominikanska Republiken har vi inte heller så god utrustning att gräva och söka. Alla är ute och försöker finna försvunna människor. Man gräver och lyfter raserade hus och forslar bort jord för att se om där finns omkomna människor. En del är begravna under kullfallna träd, andra under jord och sand.

-Tusentals människor har förlorat sina hus. I San Pedro och San Juan var det hela kvarter som utraderades.

-Den stora muren framför Viktoria-fängelset rasade, och en våldsam vattenvåg forsade in. Det var en översvämning med mer än 30 fot höjd på vattenvågen. Människorna, som var helt oförberedda, omkom där.

-Regeringen sänder helikoptrar med vatten till ställen man inte kan nå på annat sätt. Så har man matstationer där måltider delas ut. Vi läkare arbetar på uppsamlingsställen dit de drabbade, hemlösa har sökt sig.

-Det blir mycket diarréer bland människorna som inte fått tag i friskt vatten att dricka. Även svåra infektioner i ögonen, på grund av allt smutsvatten som alla fått över sig.

Människorna har inte hus, inte kläder, inte mat. Ni måste förstå att det här är helt fruktansvärt. Folk får sin tillflyktsort i skolorna. Där är nu så fullpackat att det knappt finns plats att komma in där.

Hur var det i Las Palmas?

-I Las Palmas hade ingen omkommit, vad jag vet. Men många hus blev av med sina plåttak. Clotildes hus var emellertid välsignat, det blev inte alls skadat. Pris ske Gud! Vi har prisat Gud tillsammans, och jag ska dit imorgon också med hälsningar från er, syskon i Sverige.

Hur mår du själv?

-Jag är mycket trött, men Gud ger mig kraft. Jag fortsätter kämpa, för här finns mycket att göra. Ibland blir jag så bedrövad, att jag inte vill äta en gång, när jag ser så mycket olyckor och elände.

Vi är tacksamma för all hjälp ni kan ge mitt land, för det som hänt är helt fruktansvärt. Vi är nästan vanmäktiga, men Gud är mäktig. I Hans namn måste vi hjälpa varandra. Era förböner hjälper mig, så att jag får kraft.

Hjälp oss hjälpa!

Det är av högsta angelägenhetsgrad att nu vara med och hjälpa folket i Dominikanska Republiken. Vi vädjar också till våra läsare att vara med. I församlingen har även våra mycket unga vänner kommit med sina besparingar för att få hjälpa till. Vi vet ju att de medel vi sänder till Doris används till hundra procent för att hjälpa nödlidande direkt på fältet.

Den speciella insamling vi nu gör genom församlingen kommer att pågå ett tag, för det som skett nu är bara början på en katastrof i Dominikanska Republiken. Man befärar svåra epidemier. Dessutom är skördarna av ris, yuka, platanos och andra baslivsmedel förstörda i stora områden, så människorna kommer att drabbas även av hungersnöd.

Doris berättade om att det hus som nu fungerar som missionscenter, i värsta slummen i Las Palmas, inte blivit skadat alls. De investeringar som gjordes i det huset från trossyskon i Sverige och Norge har visat sig vara mycket lönsamma, och har hjälpt syskonen därute i denna katastrofsituation.

Foto: Ulla Näsholm

-När jag kom till uppsamlingsställena stängde man dörren för mig...

Sandra blev frälst i Maranataförsamlingens missionsarbete i huvudstaden. I sin telefonhälsning uttrycker hon något av vad församlingens arbete betytt. Hon fick användning av det hon fått lära sig i församlingen i katastrofögonblicket.

Sandra med man och baby blev väldigt överraskade av stormen, den kom mycket hastigt. Det är typiskt att det är mycket lungt strax innan orkanen bryter lös. Man brukar varna människorna och mana dem att inte låta sig luras av detta lugn, utan i god tid ta sig till anvisade säkra platser och inte låta sig luras av falska rykten att faran är över. Men de blev överraskade.

Då de försökte snabbt ta sig till platsen de anvisats var där fullt, och Sandra fick återvända hem med sin familj. De satt hopkurade i sitt enkla hus. Först flög taket iväg, sedan rasade väggen in över dem medan stormen rasade. De klarade sig utan fysiska skador, men är mycket illa därana av infektioner som följt.

Sandra tog sig de tio milen till maranatakommuniteten i huvudstaden med sin lille pojke på armen. Hon visste att där skulle hon inte bli avvisad.

Det märktes när Sandra talade i telefon att hon var mycket chockad.

-Hela mitt hem har gått förlorat. Allt är blött - sängar och allt. Mamma har också mycket problem, för taket på hennes hus försvann. Säg till församlingen att de fortsätter bedja för oss, för vi har det väldigt svårt.

Allt jag lärde mig i storfamiljen kom jag ihåg den dag cyklonen kom. Vi ville inte lämna allt vi hade i hemmet, vi var rädda att förlora det.

Jag läste och sjöng allt jag lärt mig i församlingen. Det var som Noaks Ark. När jag sökte mig till uppsamlingsställen för att få skydd, stängde man dörren för mig:

-Här ryms inga fler, här ryms inga fler, sa man.

Jag klängde mig fast vid Gud och tänkte: Jesus överger mig inte. Han kan inte lämna sina barn.

Min pojke har fått litet feber, och allesammans har vi ögoninfektioner.

Jag älskar er mycket, fortsatt bedja för oss!

Vad kan vi göra?

Efter att ha lyssnat till dessa skakande skildringar från våra drabbade trossyskon i Santo Domingo, ställde Arne Imsen några frågor till dem som medverkade i radioprogrammet, och hade erfarenheter från missionsarbete i Dominikanska Republiken.

Ulla Näsholm, du har ju varit där ute många gånger, och även detta är en period. När du hör de här rapporterna, hur reagerar du, och vad tror du man måste göra i detta läge för att komma dem till undsättning?

-Man blir väldigt chockad över rapporterna, helt knäckt. Vad vi kan göra är naturligtvis först och främst att bedja, men också skicka dem ekonomisk undsättning. Kanske vi måste komma personligen också.

Tror du det skulle hjälpa dem om någon kom härifrån?

-Jovisst! Det tror jag. Ulla lät mycket bestämd och energisk.

Vad är det för speciell hjälp de behöver? Menar du att katastrofen är skäl nog att åka dit?

-Ja, det tycker jag är skäl nog, för det handlar litet om solidaritet och del-

Vi har talat om att etablera oss i ett direkt barnarbete. Då har vi talat med och om Belkys och hennes möjligheter. Hon är ju advokat och uppenbarligen har hon stort hjärta för sitt eget folk, framför allt barn och ungdom. Kanske tiden nu är inne så att detta är en signal till oss att inte dröja längre, utan skyndsamt söka göra ord till handling?

-Jo, och Belkys är just i dag med Doris i Las Palmas för att göra en insats. Hon brinner av längtan att få göra något mera för sitt eget folk. Speciellt barnen, som du nämnde. Jag tror att vi bör hasta, för just nu är det en öppen dörr att nå fram till folket.

Stina Fridolfsson, om man skulle se detta i ett kortare perspektiv vad man akut måste göra nu och sedan på litet längre sikt; hur ska man planera för ett mera systematiskt arbete bland barn och ungdom?

De fattiga bosätter sig ofta vid flodbäddarna, som större delen av året är uttorkade. De drabbas alltid värst av naturkatastroferna. "Kartonghusen" sköljdes med av orkanen.

Foto: Berno Widén

aktighet som man måste visa på ett konkret sätt.

Berno Widén, har du någon uppfattning om hur de ser på sin situation och vad de förväntar?

-Jag tror att vår närvaro från Maranataförsamlingen har stor betydelse i området där vi verkat under många år, Las Palmas. Både andligt och socialt har vi fått ett väldigt förtroende ibland folket som bor där. I våras, då jag själv besökte landet, märkte jag att den hjälp de fått genom åren har varit till väldig välsignelse för många.

-När en sån här katastrof hänt är folk väldigt omskakade och öppna för Gud. Då måste man agera och predika för fullt. När det gäller den sociala sidan - många har fått sina hem förstörda, och kommer aldrig någonsin att få resurser att bygga upp dem igen. Det kommer naturligtvis att springa många hemlösa barn på gatorna, som just nu behöver tas om hand.

Berno: Man måste vara där som en bland folket, bland människor, många som vi känt i många år, det ger en annan bild än att bara vara anonym biståndsarbetare. Det här är faktiskt evangelium som förkroppsligas ge-

nom insatser. Man får samla upp människor, ha möten tillsammans, predika. Just nu är egentligen en tidpunkt då många människor är öppna.

Ulla, din vision - gäller det dig själv, eller tänker du att någon annan ska åka?

-Jag tänker naturligtvis först och främst på mig själv. Jag vill åka inom de närmaste veckorna.

Berno, vad är din vision - hur ser du på detta? Det får inte stanna vid appeller, men ta form i ett program som vi är redo att satsa på. Det ska inte i första hand utföras av andra runt omkring, men vi får ta ansvaret över oss och sedan vara beredda betala det pris det betingar.

-Det mest angelägna är att hjälp når fram och att församlingen svarar för att det blir gjort. Man sänder ut arbetare och medel, men framför allt förböner. Vi får inte spara oss själva på något sätt.

Vad är det bästa vi kan göra nu, Stina?

-Ja, vi måste naturligtvis bedja dag och natt.

Du menar att förbönen betyder enormt mycket?

-Ja, jag tänker på vad som står i Apostlagärningarna om att när de var samlade till bön sade den helige Ande till dem: Avskilj dem för den tjänst jag har bestämt för dem. Då blir också klart vilka som är lämpligt att sända.

Jag tror det är helt rätt som Ulla säger att någon måste åka. Jag minns hur det var när vi åkte hem efter första perioden vi varit i Santo Domingo. Våra vänner tog adjö som om vi aldrig skulle återvända. När vi försäkrade att vi skulle komma tillbaka, sa de: Det säger alla, men de kommer aldrig. När vi sedan kom tillbaka och har fortsatt arbetet år efter år har det naturligtvis byggt upp förtroende just hos dem som är vana vid att inte bli ihåggkomna.

Vi behöver inte vänta. Några saker kan vi göra redan nu. Låt nu mobilisera alla våra läsare och radiolyssnare att delta i en böneaktion för folket och vännerna i Santo Domingo.

forts nästa sida

ALLT JAG LÄRT MIG...

Forts fr föreg sida

mingo. Alla kan hjälpa till redan nu. Att planera för att åka dit ut kanske tar något längre tid. När tror du att det går komma dit, Berno?

-Akut bör det ske inom några veckor!

Då får vi mana våra vänner att vara med och förbereda en sådan utresa så att detta kan ske relativt snabbt. När tänker du bryta upp och dra iväg Ulla - du är ju inte helt ung?

-Nej, men det måste man väl inte vara?

Nej, men det kan ju vara så att man känner sig trött och sliten...

-Jag menar att det är bättre göra litet än ingenting...

Litet! Det är väl en stor insats att över huvud taget orka med att åka dit!

-Med församlingens förböner i ryggen ska det gå.

Du menar att du inte åker ensam, församlingen är med?

-Ja, det har jag verkligen fått uppleva.

Nu hoppas vi kunna komma fram till en konkret insats ganska snart.

**Hjälp till våra
drabbade
syskon i Do-
minikanska
Republiken
Pg. 44 10 05-6**

Ulla Näsholm reste den 14 oktober tillbaka till de nödställda syskonen i Dominikanska Republiken. På bilden sitter hon på trappan till Clotildes hus, där den lilla Maranatagruppen har både medicinsk mottagning och möten.

Foto: Berno Widén

ULLA NÄSHOLM

Nog vill du väl vara med i den korsets armé, som går till angrepp och attack mot synd och orättfärdighet i alla dess uppenbarelseformer!

Maranata – Herren kommer! Ett arameiskt hälsningsord som möter oss i bibeln. Det förmedlade tröst och inspiration och förkunnade att snart kommer löftet om Hans ankomst att gå i uppfyllelse.

Många har försökt få fram tid och plats för Jesu återkomst. Bibelns profetior, olika årtal, världshändelser kryddat med fantasi eller inlevelseförmåga har ibland lett till olika förutsägelser. Människor har agerat i linje med detta. De har sålt sina ägodelar, suttit vitklädda på tak eller berg och väntat.

I Santo Domingo förkunnades t ex för en del år sedan i en församling att Jesus skulle komma den 14 maj, innevarande år. Och människor förberedde och glädde sig över detta...

Men kvar står att ingen vet tid eller stund. Guds barn anmodas att vänta, vaka och leva i tillkommelsen.

Bibeln förkunnar för oss vad som skall ske, men inte när. Med detta låter vi oss nöja. Några kännetecken finns dock som vi sena tiders lärjungar kan se. I Luk. 21 står det om vad som kännetecknar den sista tiden. Det nämns om krig, krigslarm och oroligheter av skilda slag. Men så sägs det: "Men när detta begynner att ske, lyft då upp edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning."

Jesus kommer

Det tillkommer icke eder att få veta ti-

Hela Guds vapen- rustning!

der eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt. Så säger bibeln, men bjuder oss samtidigt att vänta Jesus Kristus tillbaka.

"Jag kommer snart...", säger Jesus. Tiden är nära. Med evighetens perspektiv är det nära. Tidsbegreppet försvinner och vi får leva i tillkommelsen.

I Matt. 25 står det emellertid att "brudgummen dröjde..." Det blev en påfrestande väntan för de tio som gått ut att möta brudgummen. Alla somnade.

Alla hade inte tillräckligt mycket olja med sig för att kunna fortsätta. Hälften saknade det överflödsliv som oljan står för och de blev kvar utanför bröllopsalen.

Vi anbefalls att vaka, vänta och tjäna. Jesus, vår Herre och Mästare kommer snart för att hämta dem som hör honom till.

Genom alla kyrkor och församlingar ljuder så detta rop och de som är levande och trogna brudesjälur hämtas av Herren själv.

-Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, och en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå. (1.Tess 4:16)

Beskrivningen sker med starka krigsinspirerade ord. Ett maktbud skall ljuda.

Det kristna livet liknas ofta vid en strid och bibeln uppmanar de troende att ta på sig den vapenrustning Gud har i beredskap. (Ef 6:10-18)

När anropet ljuder och Jesus kommer blåses striden av. Uppbrottet sker snabbt och utan att det hinns med några åtgärder att ändra något i sin

situation. Han skall komma som en tjuv. Men han är ingen tjuv, han hämtar bara det som hör honom till.

Det blir ett uppbrott från strid och provningar, trångmål och frestelser. Kampen är slut och seger firas i luft- rummet- exakt den plats som mörkrets makter hade som sin främsta operationsbas. Inte underligt om bruset av miljonhövdade skarors lovsång och tillbedjan till segerfursten ljuder i himla-rymderna!

Det blir första gången som den levande församlingen har gemensamt möte och det sker i skyn och där är alla skrankor, etiketter och andra hinder borta. Alla är ett i Kristus Jesus!

-Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som är avsomnade. (1 Tess 4:15)

Kroppens uppståndelse är en del av frälsningen. Utan den var frälsningen inte total.

Den kropp man får är en ny kropp, utan defekter, sjukdom eller brister. Men samtidigt finns ett samband med den gamla kroppen. Den bär fröet till den nya med sig i graven och när maktbudet ljuder uppväcks människan och ikläds härlighetskroppen.

Det var Paulus mycket medveten om och utbrister: "Ingalunda skall vi som leva komma före de avsomnade!"

Jesu tillkommelse var ständigt närvarande för där Anden är där är evigheten. Lärjungarna och de första kristna levde i denna förväntan. En glädjefull spänning att snart möta Jesus på skyn, men också med en febril iver att göra honom känd bland människorna.

Så vill vi skynda med glädjens och befrielsens budskap till människorna. Gud ska ge kanaler och uttrycksmedel och framför allt en överbevisning i ande och kraft.

Om det beder vi och vet att Gud i denna sista generation på ett speciellt sätt ska upprätta, utrusta och använda sin församling.

Det kommer att ske på ett sätt som vi inte väntar oss och troligen utanför all liturgi och ordning. Men Jesus Kristus vill frälsa, försona och befria.

Visst vill du vara med i denna krets armé, som går till angrepp och attack mot synd och orättfärdighet i alla dess uppenbarelseformer!

Ytterligare religionshistoria från kulturhuvudstaden...

Det kom ett brev till redaktionen några dagar efter det förra numret av Midnattsropet sändes ut. Det var mycket intressant, och vi vill gärna delge våra läsare innehållet:

Till Midnattsropet

Herr redaktör!

Med intresse har jag i Midnattsropet nr 4 sid 6 och följande läst om religionsfrihetens vägröjare i Stockholm. Med en lovvärd avsikt vill Stina Fridolfsson här "påminna om vad den heliga historien förtäljer från Stockholm". Gråkoltarna, som tillhörde den pietistiska väckelsen i Sverige under 1700-talet, fick utstå åtskilligt i utövandet av sin tro: böter, fängelse. Man måste beundra dem för deras ståndaktighet.

Men "den heliga historien" har mer att förtälja från Stockholm. Örebro stadga 1617 föreskrev dödsstraff för den som övergick till den katolska tron. Detta tillämpades 21 september 1624 på tre katoliker som i samband med studier på kontinenten hade konverterat till den katolska kyrkan. Avrättningen skedde på samma plats, Stortorget i Stockholm, där gråkoltarna hundra år senare bestraffades med fängelse. De tre som miste livet genom halshuggning var borgmästaren i Södertälje, Zacharias Anthelius, kunglige skrivaren Göran Behr och rektorn vid Enköpings skola, Nils Campanius. Den sistnämnde miste modet vid åsynen av skarp-rättarens bila och avsvor sig sin katolska tro, men avrättades likväl, på order av konung Gustav II Adolf, som var närvarande. De båda förstnämnda framhårdade emellertid ståndaktigt och under förbön för sina bödlar, i sin katolska övertygelse. Dessförinnan hade de i flera (protokoll-förda) omgångar, utsatts för sträng tortyr (i Stortorget's tortyrkammare, som omnämns i samband med gråkoltarna men aldrig användes mot dem).

Utöver denna glimt från "vad den heliga historien förtäljer från Stockholm" vill jag påminna om de sex svenska kvinnor som på grund av sin övergång till den katolska kyrkan år 1858 blev landsförvisade. När de sattes på ett skepp i Stockholm för att sändas till Danmark och Frankrike, kom drottning Josefina ned till hamnen med några korgar proviant. De landsförvisade kvinnorna hade nämligen inte bara berövats sitt medborgarskap, utan även "egendom och heder".

Använd litteratur:

Ansgar Meyer: Kyrkans historia. Stockholm 1924. Sid 362.

Richard Wehner: Från Ansgarius till Karin Olsdotter. Västerås 1954. Sid 46

Richard Wehner: Jesuitorden i Norden. 1983. Sid 85

Yvonne Maria Werner: Världsvid och främmande. Uppsala 1996

Rune P. Thuringer
jesuitpater

Ord räcker inte till för att beskriva alla avskyvärda brott mot oliktankande människor som den institutionaliserade kristenheten i protestantisk eller katolsk tappning gjort sig skyldig till under sin ofta mycket blodiga historia.

Vi tackar för påminnelsen, och förmedlar brevet till vår läsekrets. red.

Den kristnes värnplikt

Foto: Børre Widen

De tre som totalvägrat värnplikt, Daniel Asprusten, Michael Hafsahl och Samuel Hafsahl, på väg in i Herradsrätten i Oslo.

För första gången i Norges historia ställs tre ynglingar inför rätta för att de totalvägrar värnplikt på grund av religiös övertygelse.

Landet har några tidigare exempel då medborgare på grund av politisk övertygelse sagt nej till all form av militärtjänst. Konsekvensen har då blivit fängelse och har även lett till rapport i Amnestis årsbok över politiska fångar.

Norges Herradsrätt (motsvarande vår Hovrätt) dömde den 17 september i år våra bröder till samhällstjänst. (Fallet följs med stort intresse av landets medier.

Här skriver Mikael Hafsahl, en av de tre, om sin fasta övertygelse att lyda Gud mer än människor.

MICHAEL HAFSAHL

Inkallelsen till militärtjänst kommer till alla män i artonårsåldern. Det moraliska dilemmat inställer sig omedelbart. Ska man fullgöra militärtjänsten - eller ska man inte.

Det första man ska igenom är *mönstringen*. Avsikten med mönstringen är «Att fastställa den enskildes skicklighet till militär tjänst» (Vernepliktsloven p. 20). En klart militär handling som det inte finns utrymme i lagen att vägra. Att vägra är en straffbar handling som får rättsliga följder.

För mitt vidkommande så nekade jag och följden blev två rättegångar. Den genomgående tonen i rättegångarna var att mönstring inte var en militär handling och att det inte fanns möjlighet att vägra fullgöra denna.

Handling stod emellertid emot ord då all personal på mönstringsplatsen, där jag mötte upp för att lämna min ansökan om att bli frikallad, var iförd militära uniformer. Då man dessutom som åklagare i rättsprocessen sände den norske krigsadvokaten blev det ju helt uppenbart att mönstringen i verkligheten var en militär handling.

Ett par månader senare blev vi genom massmedia informerade om att Justitiedepartementet hade avslagit en ansökan från de militära myndigheterna om tillstånd att hålla mönstring på Svalbard. Detta för att män i värnpliktig ålder, som var bosatta på Svalbard, inte skulle behöva ta flyg till fastlandet för att mönstra.

Orsaken till avslaget från Justitiedepartementet är emellertid helt uppseendeväckande med tanke på de bombastiska uttalandena som vi konfronterades med i rätten om att mönstring inte var en militär handling. Mönstring kan inte gå av stapeln på Svalbard därför att Svalbard är en demilitariserad zon efter ett avtal med Ryssland. Militära handlingar får därför inte utföras på Svalbard, och därför blev ansökan om att ha mönstring på Svalbard avslagen. Så var det fastslaget och utom alla tvivel: **Mönstring är en militär handling.**

Själva MILITÄRTJÄNSTEN kan man enligt lagen neka till att utföra om den står i konflikt med ens övertygelse. Och för en kristen är det omöjligt att vika av från bibelns riktlinjer.

«Vedergäll ingen med ont för ont. Vinnläggen eder om vad gott är inför var man. Hållen frid med alla människor, om möjligt är och så mycket som på eder beror. Hämnens icke eder själva, mina älskade, utan lämnen rum för vredesdomen; ty det är skrivet: «Min är hämnden, jag skall vedergälla det, säger Herren.» Fastmer, «om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, om han är törstig, så giv honom att dricka; ty om du så gör, samlar du glödande kol på hans huvud.» Låt dig icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med det goda.» (Rom. 12:17-21)

«Frid» är käman i evangeliet. När vi betraktar Nya Testamentet som hel-

het, kan vi skilja mellan tre betydelser av frid:

1. Frid med Gud.
2. Frid med oss själva.
3. Frid med vår nästa.

Det grundläggande är människans frid med Gud, som möjliggjordes genom Jesu Kristi död och segerrika uppståndelse. Denna frid är en förutsättning för människans frid med sig själv. Att ha frid med sig själv är en Andens frukt. (Gal. 5:22)

Den objektiva friden i Jesus Kristus får subjektiva verkningar. Friden har också en social sida; den betyder något ganska bestämt för människans förhållande till sin nästa. (Mark. 9:50 och 1 Tess. 5:13)

Friden är alltså inte bara en eskatologisk fridsgåva, men har också en etisk uppgift - att skapa frid mellan människor. (Rom. 14:19, Ef. 4:3, Kol. 3:15, Hebr. 12:14)

Man kan alltså inte ha del i Guds frid utan att det visar sig praktiskt, i umgänget med människor i liv och tjänst. Den människa som bara lever för sig själv, lever i fiendskap med Gud.

Israels «heliga krig» i Gamla Testamentet är helt teokratiskt, nationellt och historiskt betingade, och har ingen relevans för dagens situation.

Det mest karaktäristiska för Nya Testamentets syn på krig och våld är Jesu konsekventa omformning av Gamla Testamentets krigsmotiv. Jesus avstår från varje bruk av våld och krig för att främja Guds rike. Det ska förkunnas fram, inte tvingas fram med hjälp av vapen. Jesus proklamerade inte revolution mot romarna eller utnyttjade det latenta politiska Messias-idealet i folket för att vinna anhängare.

«Mitt rike är icke av denna världen», säger Jesus (Joh. 18:36).

«Stick ditt svärd tillbaka i skidan; ty alla som taga till svärd skola förgöras genom svärd.» (Matt. 26:52). Vilken kontrast till Judas och hans flock, som kom väpnade med svärd och stavar för att gripa Jesus (v. 47) Jesus svarar inte med samma mynt, och stoppade den nitiske lärjunge som högg örat av översteprästens tjänare. Guds rike utesluter allt våld och vapenbruk - det ska förkunnas och lidas fram.

Jesu undervisning som vi möter den

i Bergspredikan, är en lärjungakatekes som presenterar Guds rike och Guds vilja. Jesus nytolkar och radikaliserar Guds vilja genom sina sex antiteser. (Matt. 5:21ff)

Förbudet mot mord, «Du skall icke dräpa», utvidgades till att gälla förbud mot hat, vrede och skällsord. Lärjungarna manas att älska sina fiender och be för dem som förföljer församlingen.

Jesus talar alltså om själva sinnelaget. Bakom buden står Jesus med sitt exempel. Att tro på Jesus betyder att följa efter honom. Det betyder också att eftersträva hans sinnelag. (Fil. 2:5)

Konsekvenserna av detta blir att allt deltagande i krig - eller att lära sig hantera vapen eller teknik som på något sätt kan skada ens medmänniskor kommer i konflikt med det Jesu Kristi sinnelag som det är önskvärt ska genomströmma en kristen.

Som kristna kan vi aldrig koppla bort vår kristna tro. Det går inte skilja mellan privatmoral och samhällsmoral så att man som privatperson försöker att leva efter Guds vilja, medan man i samhället är underställd en annan förpliktelse. Någon dubbelmoral existerar inte. Vår kristna livsorientering måste i alla sammanhang få konsekvenser för vårt uppträdande i samhället. Varje kristen och varje församling är förpliktad att älska sina fiender - alltså praktisera «fiende-kärlek».

Som kristna ska vi respektera myndigheterna där vi bor för att på detta sätt vara med och bygga upp ett tryggt och gott samhälle. Men bibeln under visar klart att om det uppstår konflikt mellan myndigheternas krav och Jesu sinnelag, är lydnaden mot Gud det överordnade motivet. Denna grundregel är formulerad så i Apg. 5:29: «Man måste lyda Gud mer än människor.»

Civiltjänst är en av myndigheten insatt ersättningstjänst. Dess enda avsikt är att upprätthålla respekten för värnplikten och det militära. Om det militära systemet och värnplikten inte hade existerat skulle naturligtvis inte heller någon form av civiltjänst existera.

Också «samhällsnyttig» civiltjänst blir till att upprätthålla värnpliktssystemet. Dessutom utför en kristen den viktigaste av alla möjliga «samhällstjänster» genom sitt frivilliga arbete i

församlingen. Så «samhällstjänst» är inte något främmande för en kristen, men han kan aldrig utföra den som ett straff för att han nekat fullgöra militärtjänst.

Tvångsarbete är förbjudet av hänsyn till de av Norge och de allra flesta andra l-land ratificerade mänskliga fri- och rättigheterna. Och civiltjänst, när den fungerar som straff för att neka militärtjänst, är inte något annat än kvalificerat tvångsarbete.

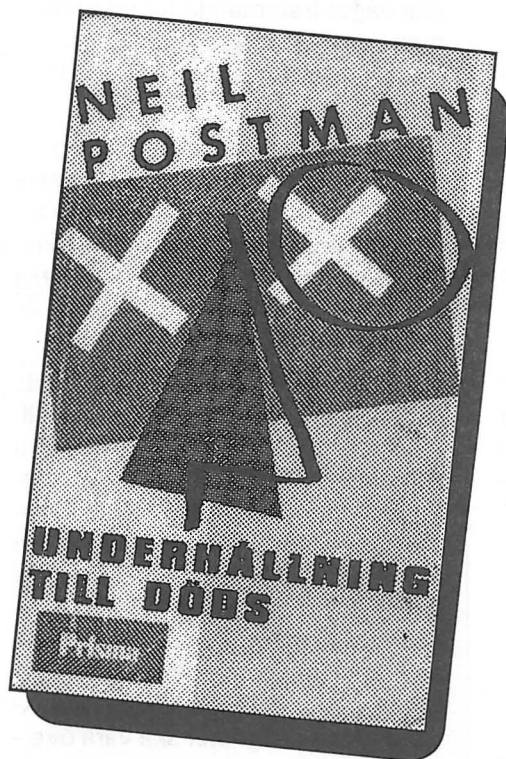
Det är ju intressant att notera att de mänskliga fri- och rättigheterna för tillfället är under behandling i det Norska Stortinget med avsikt att de ska upphöjas som gällande lag. Detta kommer i realiteten att betyda att de mänskliga fri- och rättigheterna blir jämställda med norsk lag. I sådan fall då det blir konflikt mellan de mänskliga fri- och rättigheterna och norsk lag föreslår man i lagförslaget att mänskliga fri- och rättigheter ska vara överordnade.

Att neka varje befattning med det militära systemet i alla dess former, är ett samvetsbeslut som måste fattas av den enskilda individen.

Som kristna är vi inte partipolitiska människor. Vi tror mer på en samhällsförändring genom människans personliga förvandling. Denna förvandling kan bara ske genom en omvändelse och tro på Herren Jesus Kristus. Den viktigaste uppgift en kristen kan ha är att föra ut budskapet om Honom som kan förvandla en människa så totalt att krig är otänkbart och Jesu ord om att älska blir det alltomfattande.

ill. Hans Wirgård

Den världskände och respekterade media-debattören Neil Postman skrev 1985 boken *"Amusing Ourselves to Death"*, och året efter kom den ut på svenska med titeln *"Underhållning till döds"*.

I ett kapitel som handlar speciellt om de religiösa programmen i TV, har han presenterat rön och slutsatser som MR finner angeläget att presentera för våra läsare.

och viskande ord då vi kommer själva. Kortet förvandlar inte bara orden utan eliminerar också det sammanhang där orden får sin mening. Vi lurar också oss själva om vi tror att nästan allt som en lärare brukar göra kan göras bättre och effektivare av en mikrodator. Det är möjligt att det är sant om somligt, men en fråga återstår alltid: Vad går förlorat genom översättningen? Svaret kanske rentav är: allt som är väsentligt i pedagogiken.

Även om det kan vara oamerikanskt att säga det, är inte allting televiserbart. Eller för att uttrycka det mer exakt: det som televiseras förvandlas från vad det var till någonting annat, och det är inte säkert att detta bevarar den ursprungliga essensen.

Teve-predikanterna har nog inte på allvar tänkt igenom detta. De har utgått från att det som tidigare gjorts i en kyrka eller ett tält, ansikte-mot-ansikte, också kan göras i teve utan att innebörden går förlorad och utan att kvaliteten i den religiösa upplevelsen

Betlehems

NEIL POSTMAN

Det finns i USA för närvarande 35 teve-stationer som ägs och drivs av religiösa organisationer, men alla andra tevestationer sänder också religiösa program av ett eller annat slag. - - -

Religionen i teve precis som allting annat presenteras som underhållning, utan att man ens ber om ursäkt för det. Allt som gör religionen till en historisk, allvarlig och helig mänsklig företeelse skalas bort. Det finns inte någon ritual, dogm, tradition eller teologi. Framför allt finns det ingenting verkligt andligt eller transcendent. I dessa shower är det predikanten som står högst. Gud kommer på andra plats.

Detta beror mer på televisionen som medium än på brister hos dessa eterföreläsare, som de kallas. Visst är en del av dem obildade, provinsiella och

till och med bigotta. De står sig ganska slätt jämfört med kända evangelister förr i tiden, till exempel Jonathan Edwards, George Whitefield och Charles Finney, som var lärda män med genomtänkt teologi och övertygande framställningsförmåga.

Men dagens teve-föreläsare skiljer sig nog inte så mycket i sina begränsningar från de flesta tidigare evangelister eller från många av dagens präster som huvudsakligen verkar i kyrkor och synagogor. De som gör teve-predikanterna till den religiösa erfarenhetens fiender är inte så mycket deras svagheter utan svagheter i det medium som de använder. - - -

ELLER LÅT OSS TA ett exempel. Vi finner det kanske lämpligt att skicka ett kondoleanskort till en vän som förlorat någon anhörig, men vi lurar oss själva om vi tror att vårt kort förmedlar detsamma som våra stammande

förändras. Det är möjligt att deras försummelse av översättningsproblemet beror på den hybris de grips av vid tanken på vilka människomassor de kan nå genom teve. - - -

LÅT MIG KOMMA TILL det väsentligaste. Televisionen och dess miljö har många egenskaper som tillsammans omöjliggör verklig religiös upplevelse. Det har att göra med att det inte finns någon möjlighet att helga det rum där en teve-show upplevs. Det är en väsentlig betingelse för varje form av traditionell religiös gudstjänst att det rum där den försiggår måste vara sakralt.

En kyrka eller synagoga är naturligtvis utformad som en plats för rituella bruk, så att nästan allt som tilldrar sig där, till och med ett bingospel, får religiös karaktär. Men en gudstjänst måste inte äga rum i en kyrka eller synagoga. Nästan vilket rum som helst duger, förutsatt att det först har invigts

på något sätt, det vill säga har fråntagits sin profana karaktär. Så kan ske genom att man placerar ett kors på en vägg, ljus på ett bord eller en helig skrift på synlig plats.

Genom sådant kan en gymnastiksal, en matsal eller ett hotellrum förvandlas till en gudstjänstlokal. Ett stycke rum och tid kan avskiljas från de profana händelsernas värld och omskapas till en verklighet som inte tillhör denna världen. Men för att denna omvandling skall kunna ske, fordras att vissa beteenderegler iakttas. Man äter eller småpratar inte till exempel.

Det fordras kanske att man tar på sig en kalott eller att man faller på knä vid vissa tillfällen. Eller att man helt enkelt sitter tyst i kontemplation. Vårt uppförande måste stämma överens med rummets utomvärldslighet. Men detta villkor är vanligen inte uppfyllt när vi tittar på ett religiöst program i teve.

- - -

Om inte församlingen befinner sig i en atmosfär av mystik och symbolisk

TEVE-PREDIKANTERNA själva är väl medvetna om detta. De vet att deras program inte utgör ett avbrott i de kommersiella sändningarna utan ingår i ett obrutet kontinuum. Ja, många av de religiösa programmen sänds på andra tider än de traditionella gudstjänsttiderna på söndagarna.

En del av de populära predikanterna är fullt beredda att "spela med" i de världsliga programmen, eftersom de tror att de då kan åstadkomma en mer lockande show. Pengar utgör för övrigt inte något problem. Bidrag till de religiösa showerna flyter in i miljoner. Det har beräknats att eter-kyrkans årliga inkomster uppgår till mer än 500 miljoner dollar.

JAG NÄMNER DETTA endast för att visa hur det är möjligt för teve-predikanterna att göra lika påkostade program som andra. Vilket de gör. I de flesta av de religiösa showerna förekommer sprudlande fontäner, stilig blomsterarrangemang, körer och eleganta scenbilder. Alla har något välkänt kom-

nom att erbjuda människor någonting som de vill ha."

Ni märker naturligtvis att detta är en ovanlig trosbekännelse. Det har inte funnits några stora religiösa ledare – från Buddha till Moses, från Jesus till Muhammed och Luther – som har erbjudit människor vad de vill ha. Endast vad de behöver. Men televisionen lämpar sig inte så bra för att ge människor vad de behöver. Den är "konsumentvänlig".

TEVE-APPARATEN ÄR SÅ lätt att stänga av. Televisionen är som mest förförisk när den talar de dynamiska bildernas språk. Den lämpar sig inte för komplicerat tal eller stränga krav. Följden har blivit att den förkunnelse som presenteras i teve inte har någon likhet med Bergspredikan. De religiösa programmen är glättiga. De medverkande blir kändisar. Trots att budskapet är banalt får showerna höga tittarsiffror. Eller rättare sagt: Just för att budskapet är banalt får showerna höga tittarsiffror.

"stjärnor"

utomvärldslighet, är det föga sannolikt att det sinnestillstånd kan uppstå som är nödvändigt för en verklig religiös upplevelse.

Vidare är själva teve-rutan på många sätt förknippad med världsliga upplevelser. Den är så mättad med våra minnen av profana händelser, så nära förbunden med reklamens och underhållningens världar att vi har svårt att uppleva den som en ram för sakrala händelser.

Bland annat är tittaren hela tiden medveten om att han bara behöver trycka på en knapp för att få in något världsligt i rutan - en ishockeymatch, en reklamfilm, en tecknad film. Och dessutom: både före och omedelbart efter de flesta religiösa program sänds reklaminslag, förhandsglimtar av populära shower och en mängd andra världsliga bilder och ord, vilket gör att själva rutans huvudbudskap är ett löfte om ständig underhållning. - - -

mersiellt program som förebild. Jim Bakker till exempel har "The Merv Griffin Show" som modell. Ganska ofta spelas programmen in "on location", i exotiska miljöer med lockande och främmande landskap.

Dessutom får man se ovanligt stiliga och vackra människor både på scenen och i publiken. Robert Schuller är särskilt svag för kändisar, speciellt filmskådespelare som Efrem Zimbalist jr och Cliff Robertson, som har deklarerat sin lojalitet mot honom. Schuller har inte bara med kändisar i själva programmen utan använder dem också i sin reklam för att locka tittare. Jag tror det finns fog för påståendet att huvudsyftet med dessa program, liksom med "The A-team" och "Dallas" är att locka tittare. - - -

Verkställande direktören i "National Religious Broadcasters Association" sammanfattar vad han kallar för den oskrivna lagen för alla teve-predikanter: "Du kan endast vinna publik ge-

Jag tror inte jag har fel när jag påstår att kristendomen är en krävande och allvarlig religion. När den presenteras som underhållning, förvandlas den till en helt annan religion.

Det finns naturligtvis motargument mot påståendet att televisionen förflackar religionen, t ex att skådespel knappast är något okänt i religionens värld. Om man bortser från kväkarna och några andra stränga sekter, försöker alla religioner locka människor genom konst, musik, heliga bilder och vördnadsbjudande ritual.

Det är just religionens estetiska dimension som lockar många. Det gäller särskilt den romersk-katolska kyrkan och judendomen, som tillfredsställer församlingen med liturgisk sång, lysande skrudar och böneschalar, magiska huvudbonader, bröd och vin, målade glasfönster och hemlighetsfulla ordräcker på urgamla språk. - - -

Fortis nästa sida

EN JUDE DÖLJER INTE sitt huvud under bönen för att kalotten gör sig bra i teve. En katolik tänder inte ett ljus för att det skall bli vackrare på altaret. Rabbiner och präster låter inte mitt under gudstjänsten filmstjärnor vittna om varför de är religiösa. Det skådespel vi finner i sanna religioner syftar till vördnad och gripenhet, inte underhållning. Skillnaden är avgörande. Genom vördnad inför heliga ting kan vi få tillgång till det heliga. Genom underhållning distanseras vi från det.

Svaret är att största delen av den religion som vi möter i teve är "fundamentalistisk". Den tar öppet avstånd från ritual och teologi och förespråkar direkt kontakt med Bibeln själv, det vill säga med Gud. Utan att snärja in mig i teologiska argument, något jag är oförberedd för, tror jag emellertid att man kan påstå att Gud i teve spelar en diffus och underordnad roll.

Även om Guds namn gång på gång åkallas, förmedlar predikantens konkreta bild tydligt och klart budskapet att det är han, inte Han, som skall dyrkas. Jag påstår inte att predikanten vill att det skall vara så, endast att det påträngande i närbilden av ett ansikte i färg skapar ständig risk för avgudadyrkan. Televisionen är när allt kommer omkring ännu mer lockande än guldkalven. - - -

TELEVISIONENS STARKASTE argument är att den låter oss möta personligheter, inte abstraktioner. Därför fick också CBS-programmet om universum namnet "Walter Cronkite's Universe". Man skulle inte tro att universums storhet behövde garanteras av Walter Cronkite. Men så är det CBS vet att Walter Cronkite gör sig bättre i teve än Vintergatan. Och Jimmy Swaggart spelar bättre än Gud.

Ty Gud finns endast inom oss, medan Swaggart är synlig och kan beundras och dyrkas. Därför blir han showens stjärna. Därför är Billy Graham en kändis, därför har Oral Roberts sitt eget universitet, och därför har Robert Schuller en alldeles egen kristallkatedral. Om jag inte tar fel är ordet för allt detta hädelse.

Ett argument återstår, och det är att oberoende av den kritik som kan rik-

"Gud i teve spelar en diffus och underordnad roll. Det påträngande i närbilden av ett ansikte i färg skapar ständig risk för avgudadyrkan."

tas mot de religiösa teve-programmen, så är det ett ovedersägligt faktum att de lockar miljontals tittare. Massorna skulle alltså behöva dem, vilket väl också är innebörden i de uttalanden av Billy Graham och Pat Robertson som tidigare citerats. Det bästa svar jag kan komma med har givits av Hannah Arendt, som kommenterat masskulturens produkter på följande sätt:

Detta sakernas tillstånd, som faktiskt inte har sin motsvarighet någon annanstans i världen, kan med rätta betecknas som masskultur. Dess upphovsmän är varken massorna eller artisterna, utan personer som försöker underhålla massorna med det som en gång var en äkta kulturskapelse, eller övertyga dem om att *Hamlet* kan vara lika underhållande som *My Fair Lady*, och pedagogisk därtill. Risken med massupplysning är just att den faktiskt kan bli mycket underhållande. Det finns många stora författare i det förgångna som har överlevt århundradens glömska och försummelse, men det är fortfarande en öppen fråga om de kommer att kunna överleva underhållningsversionen av vad de har att säga.

Om vi sätter in ordet "religion" i stället för *Hamlet* och orden "stora religiösa traditioner" i stället för "stora författare i det förgångna", kan citatet stå som den slutgiltiga kritiken av religion i teve. Det är ingen tvekan om att religion kan göras underhållande. Men frågan är:

När vi gör religionen underhållande, förstör vi den då inte som "äkta kulturskapelse"? Och leder inte popularite-

ten hos en religion som använder det lätta skådespelets alla resurser till att allt fler traditionella religiösa föreställningar banaliseras?

Jag har redan nämnt kardinal O'Connors genanta försök att vara underhållande och bli omtyckt, och en församlingspräst som glatt försöker införa rockmusik i den katolska undervisningen.

Jag har hört talas om en rabbin som på fullt allvar föreslog sin församling att man skulle engagera Luciano Pavarotti för att sjunga Kol Nidre vid en Jom Kippur-gudstjänst. Han trodde att det skulle locka mer folk än någonsin till synagogan. Vem kan betvivla det? Men som Hannah Arendt skulle säga är det *just det* som är problemet. Det är inte lösningen.

SOM MEDLEM AV den kommission för teologi, pedagogik och elektroniska media som finns inom National Council of Churches of Christ är jag medveten om den djupa oro som finns inom "etablerade" protestantiska kyrkor inför tendensen att de protestantiska gudstjänsterna anpassas efter televisionen. National Council inser mycket väl att faran inte ligger i att religion blivit huvudtemat i teve-shower, utan i att teve-shower kan bli det väsentliga i religionen.

(Ur *Underhållning till döds*, Prisma 1986. Publicerat med förlagets tillstånd.)

LÖVHYDDOHÖGTIDEN...

Forts fr sid 13

de inte förstå, förnimma, eller ana den egentliga innebörden av hans liknelser. "Männe han tänker gå till dem som bo kringsspridda bland grekerna? Tänker han då undervisa grekerna?" Grekerna! Något så förvänt! Något så förtryckt! Ja, dit kunde man ju verkligen inte följa honom!

Hade hans undervisning inte fallit i god jord? Hade han inte tagits väl emot? Svaret på de frågorna måste bli nej. För vi får veta att på den sista

-Hur uppfattade Jesus lövhyddohögtiden? Och hur uppfattade lövhyddohögtiden Jesus?

dagen i högtiden, den förnämsta, så stod han där i konferensområdets utkant och ropade.

Det heter inte som tidigare: "sade", eller "sade med hög röst", utan "ropade". Det var något som han kände måste ropas ut, basuneras ut. En jude. En lärare. Skall inte en sådan vara lågmäld, sansad, värdig, behärskad, föredömlig, representativ? Skall han uppföra sig som en bråkstake och fridstörare, en billig gaphals? Ja, där stod han i alla fall, och ropade. Kanske var det det som återstod för den nitälskande guden.

Skrifternas Jesus ropade. Ofta. Han var så angelägen att framföra sitt nådeserbjudande till de förnedrade människorna och till tiggarna och trälarna i lagreligionen att han skrek ut det. Han var inte för eterisk för det. Vi får inte göra misstaget att förvandla honom till en räddhågad komminister bara för att vi kanske har ett kyrkokomplex och vill att allt skall var så lugnt och fint, snyggt och prydligt, tjugigt och värdigt.

Vad ropade han? Vilket var hans budskap? Vad var det som han inte fick med när han talade i helgedomen? Det var något som man rimligtvis inte säger till andligt fullmogna och teologiskt bildade människor om man är det minsta rädd om sitt anseende och sin

trovärdighet som lärare. "Om någon törstar..." Ja, så står det faktiskt.

Det är ju fullständigt häpnadsväckande! Törstig? Törst? Kan man känna andlig torka efter att ha varit med på en religiös folkfest i flera dagar? Efter sju dagars lövhyddohögtid så borde man ju ha hunnit dricka sig rejält otörstig. Eller finns det grumligt vatten och usla brunnar?

Hade han stött på kompakt motstånd? Han trodde förmodligen inte att stora skaror skulle hörsamma hans nådeserbjudande, förmodligen inte, men kanske någon... "Om någon..." Någon enda...

Det heter att det för hans skull uppstod stridiga meningar bland folket; några sade att han förvisso var profeten, andra sade att Messias inte kunde komma från Galiléen, somliga ville gripa honom och rättstjänarna som hade blivit utsända för att göra det gav sitt vittnesbörd: "Aldrig har någon människa så talat, såsom den mannen talar." Det kan man ju verkligen kalla stridiga meningar.

Många hade frågor, ärliga funderingar och en uppriktig längtan efter uppenbarelse och klarhet. En del lät sig överbevisas och tog konsekvenserna av vad de hade sett och hört, medan för de flesta den religiösa niten och de fäderneärvda meningarna stod i vägen för nådeserbjudandet och krossade allt det som kunde tänkas spira i hjärtats marker.

Kära broder och syster, jag vill ställa en fråga till dig och mig; vad var det egentligen som utspelade sig på denna lövhyddohögtid? Är det något som vi bör känna till? Finns det hemligheter här som vi ännu inte har fått ljus över? Ta reda på vad som kännetecknade, präglade och genomsyrade denna högtid och som väckte Jesu vanda, en vanda som är jämförbar med den som han upplevde i Getsemane.

Det är nästan för förfärligt för att säga, men det måste ändå bli sagt; Det finns ett "loven Herren" i judendomen, men det finns också ett "icke är denne", det finns ett "bereden väg", men det finns också ett "korsfäst".

Vad hade framstående fariséer att säga om det som hände på lövhyddohögtiden. "Nej, men detta folk, som icke känner lagen, det är förbannat." Vi kan jämföra med Pauli ord: "Om någon icke har Herren kär, så vare han

förbannad." Jämför – "Nej, men detta folk, som icke känner lagen, det är..." Var det kanske det som hela den upprivande konflikten på lövhyddohögtiden handlade om?

Nikodemus, som själv hade haft kontakt med Jesus - tors man säga att han hade haft ett själavårdande samtal med honom?- höjde sin röst till dennes försvar. Det är anmärkningsvärt med tanke på att det förmodligen fick konsekvenser för hans del; han måste ju ha komprometterat sig högst avsevärt. Mycket riktigt; han tillrättavisas också kraftfullt och kategoriskt av de höga herrarna: "Kanske också du är från Galiléen? Rannsaka, så skall du finna, att ingen profet kommer från Galiléen." Med andra ord: "Är du lika tokig som den där? Det fattar du väl att ingen profet kommer från Galiléen!"

Med denna den religiösa nitens falska vittnesbörd gick ridån ner över lövhyddohögtidens fantastiska förvecklingar.

Där stod han och ropade, han, stötestenen, medan lövhyddohögtidens deltagare bröt upp en efter en. "Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger."

-Det heter inte som tidigare "sade", eller "sade med hög röst", utan "ropade".

Herre, vi prisar dig för din lydnad, undervisning och nitälskan. Vi tackar dig för att Anden är given och att vi kan komma till dig och dricka oss otörstiga. Tack för detta levande vatten, för rikedom och härligheten i de strömmarna. Jesus, söj för att det finns levande vatten i din församling så att det blir folksamling kring din källa som ger glädje och hälsa och folktomt kring världens brunnar som bedövar, bedrövar och förökar törsten. Amen.

Mycket hade blivit klarlagt, blottlagt och utsagt under den högtid om vilken han hade yttrat: "Lövhyddohögtiden? Jag tänker inte gå dit".

Evangelium i tal och ton!

Kassetter från sommarkonferensen '98

Lö 980718

□ 19.00 Väckelsemöte. Berno Widén, Tage&Gunnar Nilsson, Doris Diaz, Belkys Rodriguez, Kjell Roos (2 band)

Sö 980719

□ 11.00 Trogen den himmelska synen. Jan Egil Hafsahl

□ 15.00 Missionsmöte. Ulla Näsholm, Stina Fridolfsson, Doris Diaz, Belkys Rodriguez

□ 19.00 Väckelsemöte. Tage&Gunnar Nilsson, m fl (2 band)

Må 980720

□ 11.00 Rätt perspektiv.. Arne Imsen (2 band)

□ 15.00 Hängiven Jesus. A Imsen

□ 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, Kjell Roos. (2 band)

Ti 980721

□ 11.00 Sodomsanden. A Imsen

□ 15.00 Hemundervisning. J E Hafsahl

□ 19.00 Väckelsemöte. Stefan Dahlberg, norska ungdomar, J E Hafsahl, A Imsen (2 band)

On 980722

□ 11.00 Församlingen i funktion. Arne Imsen

□ 15.00 Den helige Andes kraft. Folke Jacobson

□ 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, Roger Lindroos, Mikael Edberg, Irina, Ivar Jonsson, Gunno Anderson (2 band)

To 980723

□ 11.00 Det som var från begynnelsen. Arne Imsen

□ 15.00 "Kosmos". Gunno Anderson.

□ 19.00 Väckelsemöte. Folke Jacobson, Arne Imsen, m.fl. (2 band)

Fre 980724

□ 11.00 Jesu tillkommelse. Tage Nilsson (2 band)

□ 15.00 Missionsmöte. Arne Imsen

□ 19.00 Väckelsemöte. Gunno Anderson, Arne Imsen, m fl (2 band)

Lö 980725

□ 11.00 Församlingen är av himlen.

Arne Imsen (2 band)

□ 15.00 Förlösningskampen. Arne Imsen.

□ 19.00 Väckelsemöte. Gunno Anderson, Arne Imsen, m fl (2 band)

Sö 980726

□ 11.00 En ny och levande väg. Arne Imsen. (2 band)

□ 18.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, Folke Jacobson, m fl vittnen.

Vad är Katolska kyrkan?

Radioprogram. Arne Imsen, m. fl.

□ Del 1: Satans djupheter, Sköken, Antikrist, Babylon

□ Del 2: Katolicismen som tidsfenomen.

□ Del 3: Religionsfrihet, islam, katolicism, nazism, avlat.

Bidragsmiljoner till döds!

Radioprogram. Arne Imsen, m. fl.

□ Del 1

□ Del 2

□ Del 3

Vart leder EU?

□ Bibelstudium. Arne Imsen

Sång & musik

Församlingssång live, 70- och 80-talet

□ "JESUS KOMMER"

□ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD"

□ "O DU GUDS KÄRE SON"

□ "DET GAMLA EVANGELIET"

Live-inspelningar under 90-talet

□ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"

□ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"

□ "OM DU FRÅGAR OM MIN GLÄDJE"

Varje kassett endast 10:- +porto

(självkostnadspris, OBS! vissa möten är 2 kassetter)

Beställes från

Bällsta Media Center,

Box 201 34, 161 02 BROMMA,

Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

1008
"Låt
Kristi Ord rik-
ligen
bo ibland er!"

- ♦ BIBELSTUDIER
- ♦ VÄCKELSEMÖTEN
- ♦ RADIOPROGRAM

Vill Du ha genuina inspelningar från Maranatafolkets missionscenter varje månad direkt hem till dig?

Du kanske är hindrad av geografiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd!

☒ **JA!** Jag vill gärna ha månadens kassett hemskickad och betalar endast kassett- och portokostnad (10kr / kassett + porto).

Jag betalar via postgiro 495 46 24 -5

Namn:.....

Adress:.....

Postadr:.....

Sänd till följande adress eller ring:

Bällsta Media Center

Box 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

SNARAN...

Forts från sid 11

är dags att förklara krig mot År 2000-problemet." Han räknar med att frågan via Tony Blair tas upp vid G8-mötet i Birmingham i maj. Risken för recession i världen har ökat till 60 procent och kommer att öka till 100, om inte mycket okonventionella åtgärder vidtas. Han föreslår bl a en global allians, ett allmänt reformstopp, säkring av infrastrukturen i varje land. Alliansen bör inledningsvis få en budget på 100 miljarder US dollar."

Freese fortsatte med att beklaga hur motvilliga de svenska politikerna varit att ta till de kraftåtgärder som han menar problemet kräver och det är verkligen bilden av en i det närmaste nu oundviklig kollaps som framträder!

Den verkliga faran

Den globala snaran är gillrad och mekanismen tycks vara den att den oövekligt utlöses då vi går in i det nya årtusendet. Det här kommer att drabba "jordens alla inbyggare". Det är nog inte så att världens makthavare är så okunniga om kommande svårigheter som det kan synas, och i synnerhet gäller väl det den här världens furste, han har säkert redan utarbetat sin lösning.

Problemet kommer nog att kräva extraordinära åtgärder och människorna kommer att påtvingas lösningar som de aldrig annars skulle ha accepterat och frågan är nog om de som ändå inte accepterar kommer att tillåtas "köpa eller sälja".

Kan det vara så att den verkliga faran inte är själva snaran, den kan vi ju enligt Jesu Ord förbereda oss inför, utan fastmer frestelsen att acceptera en påbjuden ogudaktig lösning, en ny världsordning, som kommer att kräva att alla medborgare låter registrera sig med ett märke på "högra handen eller pannan".

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trålar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vildjurets namn eller dess namns tal." (Upp.13:15-17)

"Millenniebomben", boken som kom ut i fjol, men som man inte velat tala om.

Nu vill jag som sagt inte med det här mena att "snaran" nödvändigtvis är det digitaliserade samhällets sammanbrott vid millennieskiftet. Jag har inte funnit något bibelord som direkt pekar ut nyårsnatten mot år 2000. Det kan så vitt jag vet vara så att den snara som Jesus talar utlöses redan i morgon och vi som då är redo att möta Jesus blir "räddade ut ur denna prövningens stund" (Upp. 3:19) genom att Jesus kommer igen och vi blir "uppryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes, så att vi för alltid skall få vara hos Herren" (1 Tess. 4:17).

Det kan väl också tänkas att den här händelsen inträffar först en bit in på det nya årtusendet, även om jag har svårt att tro att det kan röra sig om någon långt framtida händelse, när nu så mycket tyder på att Jesu tillkommelse är så nära förestående.

Låt oss därför se om vårt hus, det är ju tänkbart att vi får genomleva de prövningar som kommer i och med människors övermod och kriminella oförutseende inför millennieskiftet, och för vår del på Bällsta så tycker jag att vi allvarligt skall överväga om vi inte gjorde bäst i att skaffa en dieseldriven elgenerator då det nog är en realistisk bedömning att energisystemen kan komma att slås ut för en tid.

Det lär ju vara så att vi tar vatten från en egen brunn, men utan el till pumpen står vi oss slätt, dessutom inträffar ju nyåret som bekant på vinterhalvåret på vår jordhalva, då det både är mörkt och kallt. För övrigt får vi fortsätta med att påskynda Herrens dag genom att i Andens kraft vara källor för det levande vattnet.

MARANATA!

Framtidsutsikter

*Med EG-sammanhållning sann
vill vi ej kriga mot varann.*

*Men tänk om alla EG-länder,
tar varandras händer,
och går att ISRAEL nedgöra,
vad skall väl det för oss medföra?*

*EG? Nej det är inte lätt,
att veta vilket som blir rätt.*

Men de som styr, skall få bestyr.

*Miljöförstöringen har gått för
långt,*

*Nu sitter vi alla verkligen trångt.
Men gör det bästa av Din situa-
tion.*

*Tack och lov för Jesus, hoppet
och tron!*

Dessa tre, bestående.

*Fast landet kan vi inte frälsa,
allt levande ej giva hälsa.*

*Miljöförstöringen blir så stor,
att ingen kvinna kan bli mor.
Trots all, båd' lovlig och skamlig
sex,*

skall ingen karl, kunna bli far.

*Läs i Jesaja tjugiosex,
där står de sanna bibelorden:
"inga människor födas till jorden".*

*Salig då Guds barnaskara,
som upp till Himmelen får fara.
ISRAEL i sina skyddsrum står,
medan vreden över jorden går.
Det behövs nog mycket fantasi,
för att tänka ut hur det skall bli.*

*Den tiden är nog inte alls långt
borta,*

*Tro Guds Ord, Du kommer inte till
korta.*

*Mycket av det skrivna här, jag sett
i Jesaja 26:15-21.*

Viola Andersson

KORTNYTT

"Var står kristna ledare i homosexdebatten?"

Så löd rubriken på tidningen Magazinet ledare den 9 oktober, signerad Ulf Ekman. Det var befriande att äntligen få läsa ett klart uttalande och välmotiverat ställningstagande.

"Frågan är när den tiden kommer då de som är emot homosexualitet inte bara anklagas för att i smyg vara det själva, vara fyllda av skräck för sin egen sexualitet, vara nästan olagligt intoleranta och framför allt göra sig skyldiga till övergrepp, till att vara skyldiga till hets mot folkgrupp."

De som står fast vid en bibelförankrad övertygelse i denna fråga, får troligen uppleva vad han befärar längre fram i artikeln:

"Det är inte kärlekslöst att säga sanningen. Det är kärlekslöst att inte säga den. Men om utvecklingen fortsätter kan det kanske räknas som olagligt, och hets mot folkgrupp, att säga den"

Ledarskribenten avslutar sin uppgörelse med denna förklaring:

"Det finns ingen orsak att acceptera denna förförelse som i dag pågår i media, i skolor och bland ungdomar. Att böja sig i denna fråga är att inbjuda mörkret. Det är då man blir en mörkerman, inte när man står för sanningen." Hedervärt!

Sent ute

Ett TT-meddelande informerade häromsistens att Statskontoret har inlämnat en rapport till regeringen, där man varnar för att arbetet med att kartlägga problemen för statens datorsystem vid övergången till 2000-talet går alldeles för sakta.

På många myndigheter återstår mer än 90 procent att göra, och nära hälften har inte gjort kostnadsbedömningar eller riskanalyser. Statskontoret menar att myndigheterna måste vara klara senast 1 juni 1999. Sista halvåret behövs för kontroller, för att samhället inte ska drabbas av allvarliga störningar vid millennieskiftet.

Speciellt varnar man tre myndigheter, som ligger efter med att säkra sina system: Försvaret, Kriminalvårdsstyrelsen och Sjöfartsverket.

Ändå beräknas Statsförvaltningen ligga bättre till än det privata näringslivet, där tusentals jobb kan slås ut av störningar i datorsystemen. Vad månne bli...?

72 sid, pris 50:- + porto

Läs Arne Imsens bok
som väckte yttrande-
frihetsdebatt på bok-
mässan i Göteborg!

Ny reviderad upplaga

Beställ den från BMC-förlag

Ring: 08-98 56 83 Faxe: 08-98 21 39

Internet: <http://maranata.just.nu>

maranata.stockholm@crossnet.se

"I god tro"

För ett par år sedan ingav riksdagsman Barbro Westerholm (fp) en motion, där hon påtalade behov av en utredning om hur "andlig kränkning" skulle kunna förebyggas, och hur människor som utsatts för sådan kränkning skulle kunna få hjälp. Man fick närmast uppfattningen att det handlade om att bekräfta onda aningar om s.k. "sekter".

I mars 1996 tillsatte riksdagen en utredning. Den arrangerade en hearing, dit förutom olika nyandliga rörelser och mera etablerade kyrkor Maranataförsamlingen också var inbjuden. Där framgick klart att just barnens situation och hur nyandliga rörelser behandlar barnen, var föremål för misstänksamt intresse.

Utredaren fick ett exemplar av denna bok, och när betänkandet i dagarna presenterades (SOU 1998:113) med den aningen försmädliga rubriken "I god tro" och underrubriken "Samhället och nyandligheten", märks att vissa synpunkter och förslag som framförs i utredningen tydligen har hämtat idéer och uttryck från detta alster. Speciellt uttrycket "kärleksfull aga", vilket kablades ut i media som avskräckande exempel på hur nyandliga rörelser behandlar sina barn.

"I åtminstone någon av de nyandliga rörelserna ställer man sig öppet kritisk och avvisande till agaförbudet. Man ser vad man kallar "kärleksfull aga" som i vissa fall nödvändig i föräldrarnas fostrande uppgift. Alla former av aga omfattas givetvis av förbudet. Men frågan är om inte den "kärleksfulla agan", sett ur barnets perspektiv, är den mest obegripliga och därmed mest förvirrade varianten."

Utredningen har valt att inte använda begreppet "sekt", därför att det är så belastat. Men den som läser igenom utredningen märker att ordvalet inte spelar någon större roll, eftersom rörelserna i alla fall behandlas efter gammalt, känt sektmanér. Rakt igenom hela boken är det sekt-syndromet som präglar utredningen.

I inledningen av kapitlet om barn som växer upp i nyandliga rörelser, försäkras att samhällets skydd innefattar *alla* barn utan undantag. Detta, fastän vi alla vet att en stor skara barn redan i moderlivet frånrovas sin rätt att leva, födas och växa upp i det samhälle som påstår sig tillförsäkra alla barn skydd. Hur skyddas abort-offren?

Mr återkommer med en grundligare analys av denna utredning, där det bl a finns förslag om lagstiftning mot "otillbörlig påverkan" och krav på att varje barn som har hemundervisning ska få en speciell ombudsman. Maranataförsamlingen i Stockholm har dessutom utsetts till remissinstans för det nya lagförslaget.

S. F.

Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft.

Dessa ord som jag i dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. Och du skall inskräpa dem hos dina barn och tala om dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp. Och du skall binda dem såsom ett tecken på din hand, och de skola vara såsom ett märke på din panna. Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar.

Du skall inga andra gudar hava jämte mig.

Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall icke tillbejda sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, Herren din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.

Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.

Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej heller främlingen som är hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde Herren himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen, därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den.

Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land som Herren, din Gud, vill giva dig.

Du skall icke dräpa.

Du skall icke begå äktenskapsbrott.

Du skall icke stjäla.

Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans ox eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.

Skall det bli några stjärnor i kronan

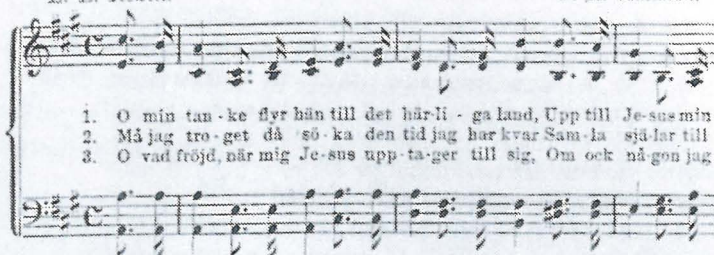
Nr 194 i Särilaregn

42

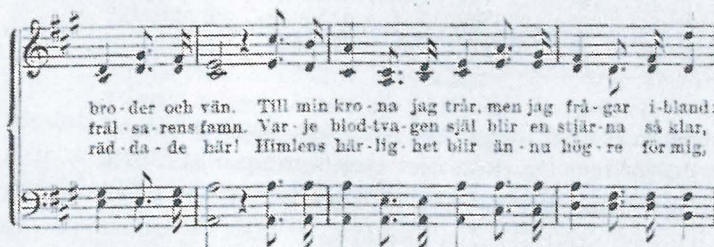
38. Stjärnor i kronan.

E. E. Hewitt.

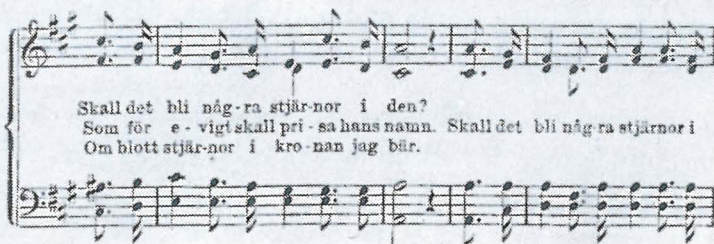
J. A. Hultman.

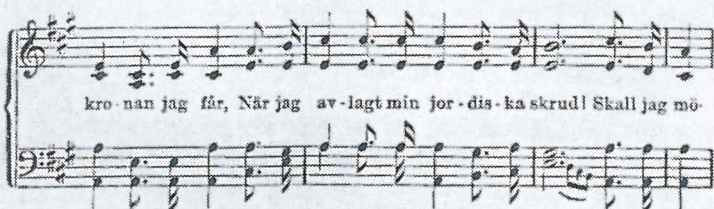
1. O min tan-ke flyr hän till det här li - ga land, Upp till Je-sus min
2. Må jag tro-get då sö-ka den tid jag har kvar Sam-la sjä-lar till
3. O vad fröjd, när mig Je-sus upp-ta-ger till sig, Om ock nå-gon jag

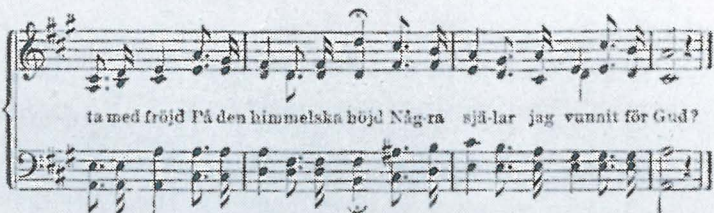
bro-der och vän. Till min kro-na jag trår, men jag frå-gar i-bland:
fräl-sa-rens famn. Var-je bi-d-ta-gen själ blir en stjär-na så klar,
räd-da-de här! Himlens här-lig-het blir än-nu hög-re för mig,

Skall det bli någ-ra stjär-nor i den?
Som för e-vigt skall pri-sa hans namn. Skall det bli någ-ra stjärnor i
Om blott stjär-nor i kro-nan jag bär.

kro-nan jag får, När jag av-lagt min jor-dis-ka skrud! Skall jag mö-

ta med fröjd På den himmelska höjd Någ-ra sjä-lar jag vunnit för Gud?

Eliza E Hewitt,
textförfattare och
kompositör, föddes
1851 i Philadelphia,
USA. Hon var lärarin-
na, arbetade i sön-
dagskolan och höll
missionsföredrag.
Under en sjuk doms-
tid började hon skriva
sånger. Avled 1920.

Bland hennes mest
kända sånger kan, för-
utom denna, nämnas
"Mera av Jesus, Gud
mig lär" och "Sjung om
Jesu underbara kär-
lek".

Denna sång har sin
upprinnelse i att Eliza
en natt drömde att
hon kom till himlen
och leddes omkring
av en ängel. I ett rum
fanns massor av
kronor på olika hyllor.
En del var översålla-
de av juveler, andra
var utan. Hon fråga-
de ängeln vilka som
skulle bära kronorna.
Ängeln svarade att
dessa var de frälstas
nådelön. Eliza fråga-
de varför somliga ha-
de så många juveler,
me-dan andra hade
få eller inga alls.
Ängeln svarade att
varje juvel beteckna-
de en själ som vun-
nits för Jesus. Sång-
författarinnan fråga-
de då var hennes
krona fanns. Ängeln
visade henne en
krona som saknade
juveler. "Detta är din
krona, men ännu har
du tid att samla
juveler till den."

Djupt skakad av
dröm men, skrev
Eliza sedan denna
sång, som blivit till
väckelse för många i
stora delar av
världen.

S F